Translated from English to Turkish - www.onlinedoctranslator.com

Tüm Yarınlar

CM Kösemen

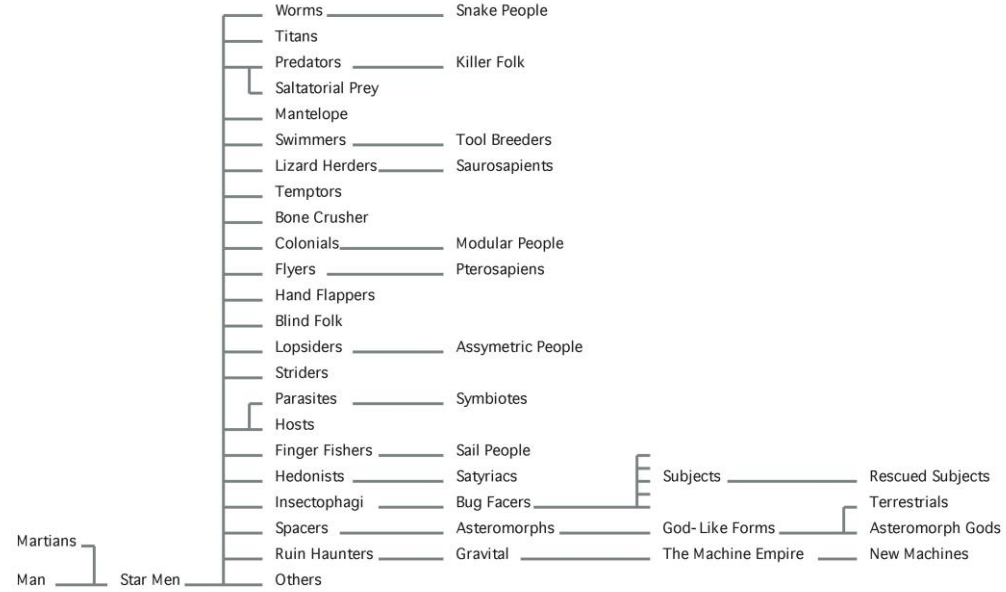
Tüm Yarınlar

Bu baskı, CM Kosemen'in "All Tomorrows: The Myriad Species and Mixed Fortunes of Man" adlı eserinin Ekim 2006 versiyonuna dayanmaktadır. Küçük yazım hataları düzeltildi ve tutarlılık için küçük estetik değişiklikler yapıldı.

©2006 CM Kösemen

Timeline

Species

Historical Events

Civil War	Summer of Man	Qu Invasion	Extinction and Diversification	The Second Empire	Machine Invasion	Machine-Asteromorph Wars	Second Contact	Galactic Unity	All Tomorrows

İçindekiler

Mars'a....8
Marslı Amerikalılar 10
İç Savaş 12
Yıldız İnsanlar 14
Sömürgeleştirme ve Mekanik Oedipi 16
İnsanın Yazı 17
Erken Uyarı.... 19
Qu 21
Adam Söndü.... 23
Solucanlar.... 26
Titanlar.... 28
Yırtıcılar ve Avlar 30
Şezlonglar 32
Yüzücüler.... 34
Kertenkele Çobanları 36
Baştan Çıkarıcı 38
Kemik Kırıcı 40
Sömürgeciler.... 42
El ilanları.... 44
El Flapperları 46
Körler.... 48
Losiderler 50
Yoldaşlar 52
Parazitler.... 54
Parmak Balıkçıları 56
Hedonistler 58
Böcek yiyenler 60
Ara parçalar 62
Harabe Avcıları 64
Duyarlılık Yeniden Doğuyor 66
Yok Olma 66
Yılan İnsanlar 68
Katil Halk 70
Alet Yetiştiricileri.... 73
Saurosapientler.... 75

Modüler İnsanlar 78
Pterosapiens..... 80
Asimetrik İnsanlar 82
Simbiyotlar 85
Yelken İnsanları 88
Satyriaclar 90
Hata Yüzleştiriciler..... 92
Asteromorflar 94
İkinci Galaktik İmparatorluk 96
Yerçekimi 98
Makine İstilası..... 100
İşgali Düşünürken 102
Konular 103
Diğer Makineler..... 106
Makinelerin Düşüşü 108
Savaş Sonrası Galaksisi..... 110
Yeni Makineler 112
İkinci Temas..... 114
Dünya Yeniden Keşfedildi..... 115
Geri dön 118
Tüm Yarınlar..... 118

Mars'a

Binlerce yıllık dünyasal ön sevişmeden sonra, İnsanlığın kayda değer düzeydeki başarıları, siyasi birleşmesi ve Mars'ın kademeli olarak kolonileştirilmesiyle başladı. Bu dünyayı kolonileştirme teknolojisi bir süredir mevcut olsa da, siyasi çekişmeler, değişen gündemler ve rahat, karasal gaspın tam eylemsizliği, bu adımı gerçekte olduğundan daha uzak göstermişti.

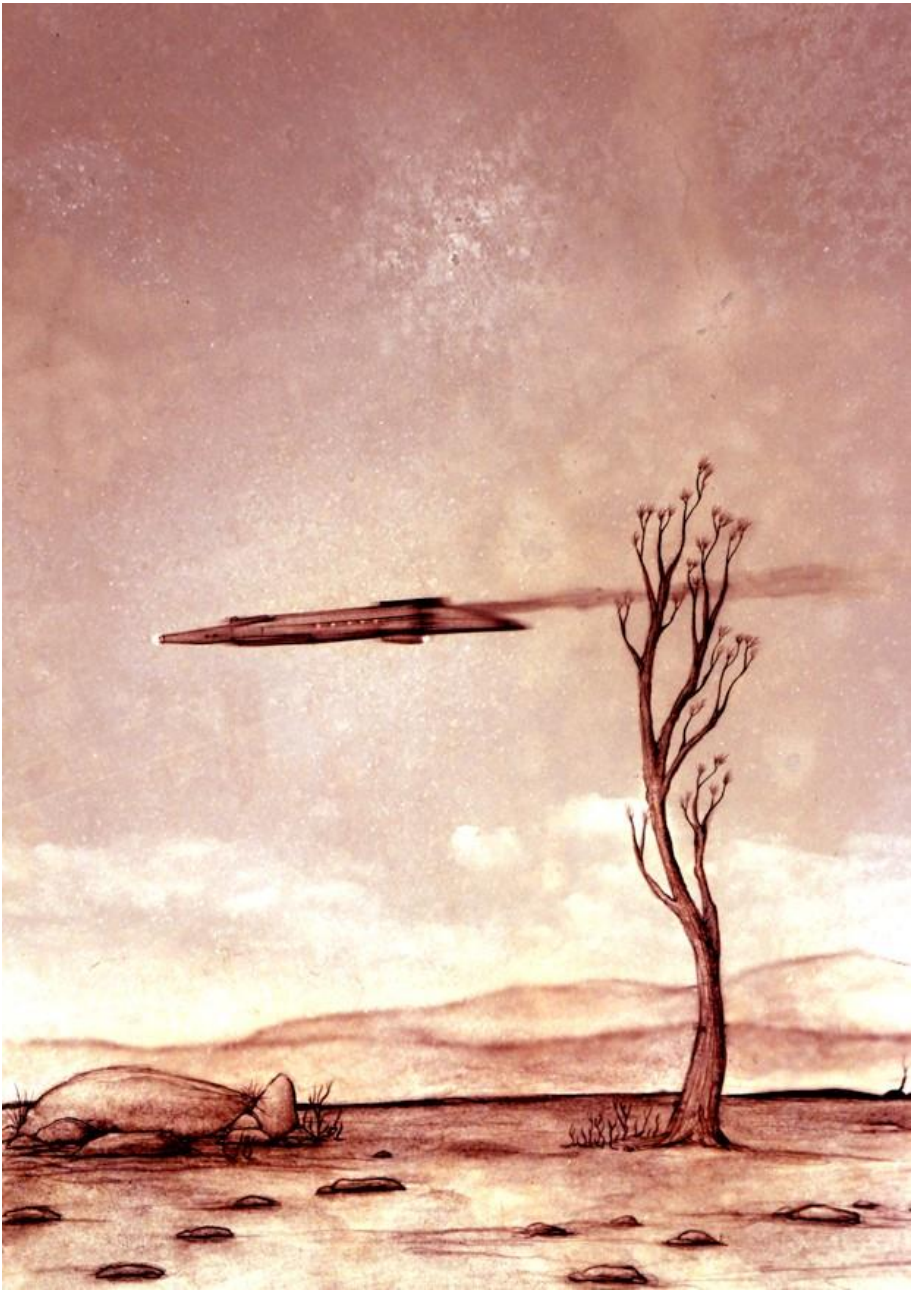
Ancak riskler açıkça ortaya çıkmaya başladığında, Dünya'nın çevresi on iki milyar sanayileşmiş insanın baskısı altında çökmeye başladığında, İnsanlık nihayet bu önemli görevi üstlendi.

On yıllar boyunca, Mars'a seyahat etmek ve daha sonra yerleşmek hızlı, nispeten kolay işler olarak öngörülmüştü; karmaşık ama kısa vadede uygulanabilir ve yönetilebilir. Sonunda bir hamle geldiğinde, durumun böyle olmadığı anlaşıldı.

Adım adım ilerlemek zorundaydı. Genetik olarak uyarlanmış mikropların atmosferik bombardımanı, yüzyıllar süren bir döngüde yavaşça solunabilir bir atmosfer üretti. Daha sonra, birkaç kuyrukluyıldız parçası rotasından çıkarılarak denizler, okyanuslar ve su ortaya çıkarıldı. Bekleyiş sonunda sona erdiğinde, Dünya'nın flora ve faunasının kalıntıları, özel olarak değiştirilmiş Mars yeniden yapımları olarak tanıtıldı.

Her şey hazır olduğunda,*insanlar*kalabalık dünyalarından geldiler. Tek yönlü gemilerle geldiler; füzyon roketleri ve atmosferik planörler, ağzına kadar kolonistlerle dolu, yeni bir başlangıcın rüyalarında uyuyorlardı.

Mars'a ilk adım atanlar astronotlar değil, yemyeşil biyosentetik çimlerin üzerinde çıplak ayakla yürüyen çocuklardı.

Bir iniş aracı ilk insanları Mars'ın daha önce terraform edilmemiş cennetine götürüyor.

Marslı Amerikalılar

Mars birkaç yüzyıl boyunca geri kalmış bir yer olarak kaldı; refah içindeydi ancak daha önce hiç olmadığı kadar parlak parlayan Dünya'nın ihtişamıyla karşılaştırıldığında hala sönüktü. Çevresel olarak zorlu endüstrilerin Mars'a taşınması sayesinde Dünya, *her şey*, yorgun biyosferine zarar vermeden. Bu, Dünya'nın Altın Çağıydı; eski Dünya'daki ekonomik, kültürel ve sosyal gelişimin doruk noktası.

Ancak bu uzun sürmedi. Amerika'nın Avrupalı annesinden kademeli olarak ayrılması gibi, Mars hükümetleri de yeni bir Marslı kimliği benimsedi. Marslı Amerikalılar oldular.

Dünya ile Mars arasındaki fark sadece politik değildi. Daha hafif yerçekiminde birkaç nesil, yeni Amerikalılara eski evlerinde gerçeküstü görünecek incecik, kıvrak bir vücut verdi. Bu, belli bir miktarda genetik mühendislikle birleşince, Marslıların ayrılığını yeni bir seviyeye taşıdı.

Bir süre iki gezegen arasındaki sessiz ayrılık karşılıklı olarak kabul edildi ve güç dengesi gergin bir dengede asılı kaldı. Ancak Terra-Marslı karşı karşıya gelmesi sonsuza kadar sürmedi, süremezdi. Sınırsız kaynaklar ve enerjik bir nüfusla Mars'ın liderliği ele geçirmesi kaçınılmazdı.

İç savaş

Mars devrinin iki şekilde gerçekleşmesi bekleniyordu; ya uzun vadeli ekonomik kazanımlar yoluyla ya da çok daha kısa ama acı verici bir silahlı çatışma yoluyla. Yaklaşık iki yüz yıl boyunca, ilk yöntem etkili olmuş gibi görünüyordu, ancak bu kademeli esneme sonunda*yapt*en yıkıcı şekilde kırmak.

Mars kültürü, kuruluşundan bu yana Dünya'ya karşı açık bir isyan temasıyla doluydu. Şarkılar, sinema filmleri ve günlük yayınlar bu kavramları içselleştirene kadar tekrar tekrar tekrarladı. Dünya, insanlığı geride tutan eski, kemikleşmiş bir evdi; Mars ise*yeni*; dinamik, aktif ve yaratıcı. Mars*gelecek*.

Bu ideoloji sonunda yarı paranoyak, devrimci zirvesine ulaştı. Yaklaşık bin yıl sonra, Mars ulusları Dünya ile tüm zorunlu olmayan ticareti ve seyahati yasakladı.

Dünya için bu bir ölüm cezasıydı. Mars'ın kaynakları ve endüstrileri olmadan, Dünya'nın Altın Çağı hızla eski ihtişamının soluk bir gölgesine dönüşecekti. Temel malların ticareti devam ettiği için kimse açlıktan ölmeyecekti. Ancak Dünya'nın her vatandaşı için, Marslıların boykotu yıllık gelirlerinin dörtte üçüne kadarını kaybetmek anlamına geliyordu.

Dünya'nın eski ayrıcalıklarını geri almaktan başka seçeneği yoktu, gerekirse zorla. Terra, siyasi birleşmesinden yüzyıllar sonra savaşa hazırlanıyordu.

Önceki zamanların çoğu düşünürü (ve hayalperesti) gezegenler arası savaşı devasa uzay gemilerinin, tek kişilik savaşçıların ve son dakika kahramanlıklarının görkemli, hızlı tempolu bir gösterisi olarak hayal etmişti. Hiçbir fantezi gerçeklerden bu kadar uzak olamazdı. Gezegenler arasındaki savaş, İncil ölçeklerinde yıkımı heceleyen, hassas bir şekilde zamanlanmış kararların yavaş, sinir bozucu bir dizisiydi.

Çoğu zaman dövüşenler birbirlerini hiç görmezlerdi. Çoğu zaman dövüşenler hiç orada olmazlardı. Savaş bir düelloya dönüşürdü

Diğer tarafa en fazla zararı verecek şekilde programlanmış, ancak biraz daha uzun süre dayanmaya çalışan karmaşık, otonom makineler arasında.

Böyle bir çatışma her iki tarafta da korkunç bir yıkıma yol açtı. Mars'ın uydularından biri olan Phobos parçalandı ve göktaşı dolusu olarak yağdı. Dünya, nüfusunun üçte birini öldüren bir kutup çarpması yaşadı.

Yok olmaktan zar zor kurtulan Dünya ve Mars halkları barış yaptı ve birleşik bir güneş sistemi yeniden kurdu. Bu onlara sekiz yıldan fazlaya mal olmuştu.*milyar*ruhlar.

Yıldız İnsanlar

Hayatta kalanlar, böyle bir savaşın bir daha asla yaşanmamasını sağlamak için büyük değişikliklerin gerekli olduğu konusunda hemfikirdi. Bu reformlar o kadar kapsamlıydı ki, politik, ekonomik değil, biyolojik değişiklikleri de içeriyordu.

İki gezegenin insanları arasındaki en büyük farklardan biri, zamanla neredeyse farklı türlere dönüşmüş olmalarıydı. Bu tutarsızlık giderilene kadar güneş sisteminin asla tamamen birleşemeyeceğine inanılıyordu.

Cevap, yalnızca Dünya ve Mars'a değil, aynı zamanda yeni terraform edilmiş ortamların çoğuna da eşit ve daha iyi adapte olmuş yeni bir insan alt türüydü. Dahası, bu varlıklar daha büyük beyinlere ve daha yüksek yeteneklere sahip olarak öngörülüyordu, bu da onları seleflerinin toplamından daha büyük kılıyordu.

Normalde ikna etmek zor olurdu *herhangi* nüfusun zorunlu kısırlaştırma ile üstün varlıklardan oluşan yeni bir ırkın ebeveyni olmak arasında bir seçim yapmasına neden oldu. Ancak, savaşın anıları hala acı verici derecede tazeydi ve bu tür katliamların ardından bu radikal prosedürleri uygulamak daha kolaydı. Yeni türün doğuşuna karşı herhangi bir direniş, yetersiz şikayetlerin ve önemsiz grevlerin ötesine geçmedi.

Sadece birkaç nesil içinde, yeni ırk değerini kanıtlamaya başladı. Tek bir devlet olarak örgütlendiler ve savaşın teknolojik gelişmelerinden yararlanarak, Venüs'ü, Asteroitleri ve Jüpiter ve Satürn'ün uydularını hızla terraform edip kolonileştirdiler.

Ancak kısa süre sonra Sol'un alanı bile çok küçüldü. Onu miras alan yeni insanlar daha uzağa, uzak yıldızların altındaki yeni dünyalara gitmek istediler. Yıldız İnsanları olacaklardı.

Sömürgeleştirme ve Mekanik Oedipi

Yıldız İnsanları için bile, gezegenler arası seyahat önemli bir görevdi. İlk zihinler bu sorun üzerinde kafa yormuştu ve ışıktan daha hızlı seyahat ve hiperuzay gibi fanteziler tek "çözümler" olarak ortaya çıktı.

Basitçe söylemek gerekirse, yeterli erzakla çok sayıda insanı, kolonileşmeyi mümkün kılacak en yakın yıldıza bile götürmek imkansızdı. Mevcut teknolojiler, ışık hızının yalnızca yüzdelik oranlarında ilerleyebiliyordu ve bu da yolculuğu çağlar boyunca süren bir mesele haline getiriyordu. Muazzam "nesil gemileri" tasarlandı ve hatta inşa edildi, ancak bunlar birkaç döngüden sonra teknik zorluklara veya gemideki anarşiye yenik düştü.

Çözüm önce oraya gitmekti ve*yapmak*Koloniciler daha sonra. Bu amaçla, hızlı ve küçük, otomatik gemiler yıldızlara gönderildi. Gemide, varış yerini kopyalamak ve terraform etmek ve sakinlerini gemide depolanan genetik materyallerden "inşa etmek" için programlanmış yarı-duyarlı makineler vardı.

Bu tür girişimleri tuhaf bir sorun rahatsız ediyordu. Üretilen ilk nesil insanlar bazen onları yapan makinelere karşı garip bir sevgi geliştiriyordu. Kendi türlerini reddediyor ve ardından gelen büyük kimlik krizinden sonra yok oluyorlardı. Bu teknolojik Oedipus kompleksi nadir değildi; koloni kurma girişimlerinin neredeyse yarısı bu yüzden kaybediliyordu.

Ancak yine de geriye kalan yarısı, İnsanlığın galaksideki sarmal kolunu doldurmaya yetecek kadardı.

İnsanın Yazı

İnsanlığın galaksiyi kolonileştirmesinden hemen sonra ilk gerçek altın çağı geldi. Makine peygamberler tarafından yetiştirilen, Oidipus vebalarından kurtulanlar, Güneş atalarına eşit ve hatta onları geçen medeniyetler kurdular.

Göklerdeki bu yayılma, birliğin kaybı anlamına gelmiyordu. Göklerde, elektromanyetik iletişimin istikrarlı akışları, İnsanlığın dünyalarını öyle bir verimlilikle birbirine bağlıyordu ki, uzak kardeşlerinin neler yaptığını bilmeyen hiçbir koloni yoktu. Bilginin serbestçe akması, diğer şeylerin yanı sıra; büyük ölçüde hızlandırılmış bir teknolojik büyüme hızı anlamına geliyordu. Bir dünyada çözülemeyen bir şey, bir diğeri tarafından çözülüyordu ve yüzyıllarca ışık alan bir alemdeki her yeni gelişme hızla herkese duyuruluyordu.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, yaşam standartları daha önce hayal bile edilemeyen seviyelere yükseldi. Bu tam olarak galaktik bir ütopya anlamına gelmese de, sömürgeleştirilmiş galaksideki insanların emeğin (hem basit hem de zihinsel) tamamen zorunlu olduğu hayatlar yaşadığını söylemek güvenliydi. Göklerin zenginliği ve makinelerin emeği sayesinde, her insan bugün bazı ulusların erişebildiğinden daha büyük maddi ve kültürel zenginliğe erişebiliyordu.

Tüm bu gelişmeler sırasında ilginç bir fenomen gözlemlendi. Yıldızlarda uzaylı yaşamı bol miktarda bulunurken, hiç kimse gerçek zekanın herhangi bir belirtisine rastlamamıştı. Bazıları bunu genel bir nadirliğe bağlarken, diğerleri ilahi etkiye; dini yeniden canlandırmaya kadar gitti.

Teorileştirmeye bakılmaksızın, bir soru gerçekten ve tamamen cevapsız kaldı.*istemek*İnsanlık uzayda eşitleriyle veya üstünleriyle karşılaşsaydı gerçekten ne olurdu?

-İki yıldız insan, sömürgeleştirilmiş dünyalarının yerli bitki örtüsünün kalıntıları altında uzanırken holografik bir film izliyor. Onlar için bu, sürekli mutluluk dolu bir hayat.

Erken Uyarı

O dönemde, büyük etkileri olan küçük bir keşif, insanlığa yalnız olmayabileceği uyarısında bulundu.

Yeni kolonileştirilmiş bir dünyada, mühendisler, karasal hayvanların tüm özelliklerini taşıdığı düşünülen, şaşırtıcı bir yaratığın kalıntılarına rastlamışlardı.*yabancı bir gezegende*. Haklı olarak adlandırılmış *Panderavis pandora*, devasa fosil, devasa pençelere sahip kuş benzeri bir yaratığa aitti. Daha sonraki araştırmalar, bunun oldukça türetilmiş bir*terizinozor*, milyonlarca yıl önce Dünya'da soyu tükenmiş otçul dinozorların soyundan geliyor.

Koloni dünyasındaki diğer büyük kara hayvanlarının hepsi üç uzuvlu, bakır bazlı bir iskelet sistemine ve hidrostatik olarak çalıştırılan kaslara sahipken; *Panderavis*kalsiyum açısından zengin kemiklere ve dört uzuvlara sahip tipik bir karasal omurgalıydı. Onu orada bulmak, Dünya'nın kendi katmanlarında uzaylı bir yaratık bulmak kadar olasılık dışıydı.

Bazıları için bu, ilahi yaratılışın tartışılmaz bir kanıtıydı. İlk başta insanlığın göklerdeki görünür yalnızlığıyla körüklenen dini canlanma, daha da yoğunlaştı.

Başkaları ise bunu farklı gördü.*Panderavis*insanlara, Dünya'yı ziyaret edebilecek, hayvanları oradan alıp yabancı bir dünyaya adapte edebilecek kadar güçlü varlıkların galakside serbestçe dolaştığını göstermişti. Fosilin kendi zaman uçurumu düşünüldüğünde, bu gizemli varlıklar insanlıktan binlerce yıl daha eskiydi ve böyle şeyler yapabiliyorlardı.

Uyarı açıktı. İnsanlığın aniden bu medeniyetle karşılaşması durumunda ne olacağını söylemek mümkün değildi. Hayırsever bir temas açıkça tercih ediliyordu ve hatta bekleniyordu, ancak hazırlıklı olmak işe yarıyordu.

Sessizce, insanlık bir kez daha silah üretmeye ve stoklamaya başladı, bu sefer gezegenler arası güçte. Yıldızları nova'ya dönüştürebilecek ve tüm güneş sistemlerini mahvedebilecek korkunç cihazlar vardı. Ne yazık ki, bu hazırlıkların bile zamanla etkisiz olduğu ortaya çıkacaktı.

Panderavis'in yeniden inşası, yaratığın toprağın içinde yiyecek bulmak için oluklar kazdığı tırmık benzeri pençelerini gösterir. Fırsatçı yerel hayvanlar, Panderavis'in yanında yürüyerek, onun ziyafetinden kalan lokmaları ararlar.

Ne

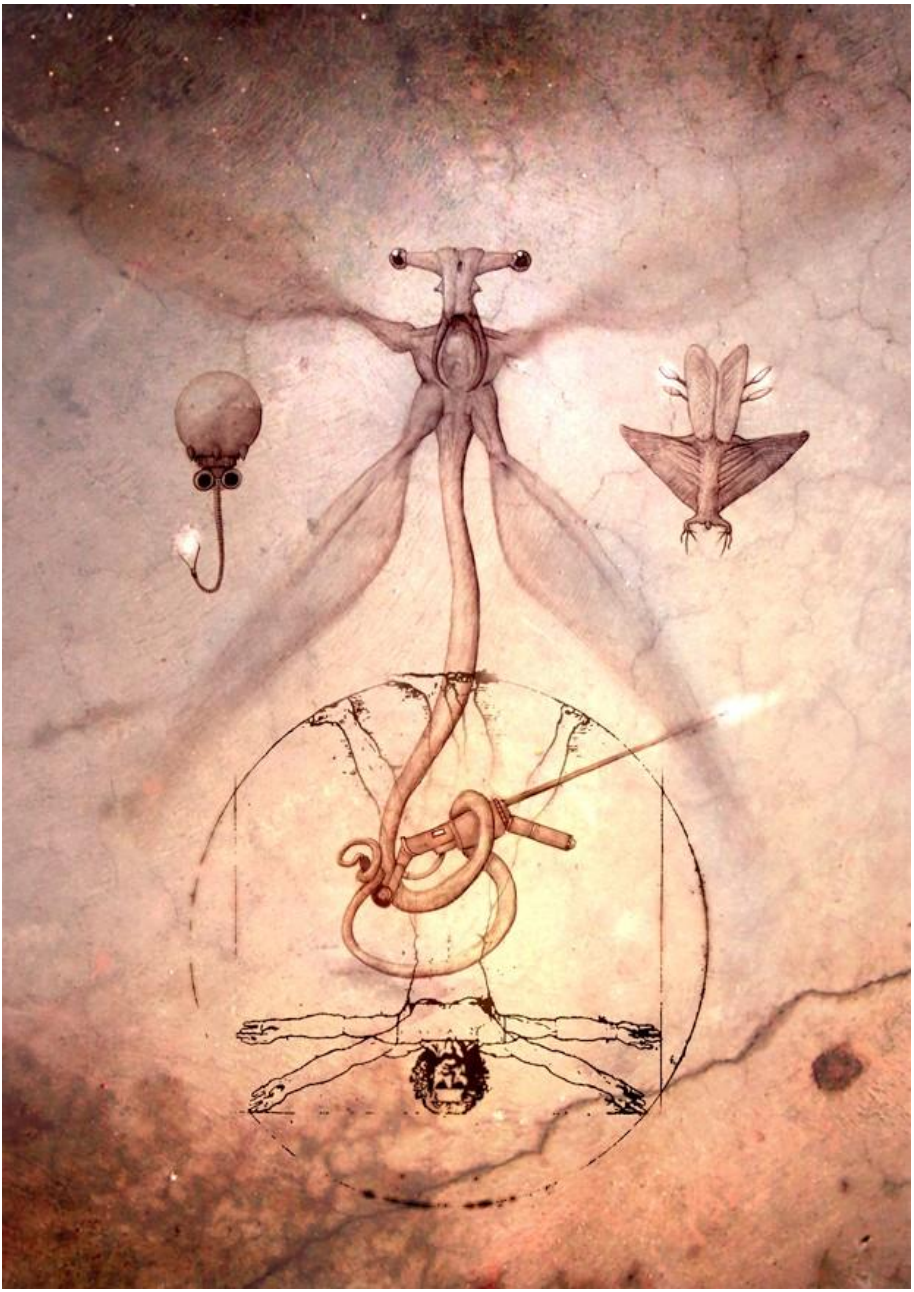
İlk temasın gerçekleşmesi kaçınılmazdı. Evren bir yana, galaksi bile tek bir türün zeka geliştirmesi için çok büyüktü. Temastaki herhangi bir gecikme, yalnızca nihai kültür şokunun artması anlamına geliyordu. İnsanlığın durumunda, bu "kültür şoku",*tam yok oluş*insanlığın bilindiği haliyle.

Yaklaşık bir milyar yaşında olan, Qu olarak bilinen uzaylı türü, çağlar boyunca süren göçlerle bir sarmal koldan diğerine seyahat eden galaktik göçebelerdi. Seyahatleri sırasında genetik ve nanoteknolojik manipülasyonda ustalaşana kadar kendilerini sürekli olarak geliştirdiler ve değiştirdiler. Maddi dünyayı kontrol etme yeteneğiyle, "*evreni istedikleri gibi yeniden yaratmak.* "Tanrılar kadar güçlü olan Qu, kendilerini geleceğin ilahi habercileri olarak görüyordu.

Bu dogma, ırkı kendi gücünden korumak için yapılan hayırsever bir girişimde kök salmıştı. Ancak, körü körüne, sorgusuz sualsiz itaat, Qu'yu canavarlara dönüştürmüştü.

Onlara göre insanlık, tüm göreceli ihtişamlarıyla, dönüştürülebilir bir özneden başka bir şey değildi. Bin yıldan daha kısa bir sürede, her insan dünyası yok edildi, nüfusu azaldı veya daha da kötüsü; değişti. Hararetli yeniden silahlanmaya rağmen, koloniler milyarlarca yıllık düşmanlarına karşı, birkaç geçici direniş anı dışında hiçbir şey başaramadı.

Bir zamanlar yıldızların hükümdarı olan insanlık artık soyu tükenmişti. Ancak insanlar tükenmemişti.

-İnsanın düşüşünde zafer kazanan Qu. Solunda nanoteknolojik bir drone, sağında ise genetiği değiştirilmiş bir izleme yaratığı yüzüyor.

Adam Söndü

İnsanlığın dünyaları, terraform edilmiş cennet bahçeleri, Qu'ya garip bir şekilde boş görünüyordu. Genellikle insanlar, şehirleri ve Dünya'dan gelen genetiği değiştirilmiş hayvanlar ve bitkilerle dolu birkaç temel ekoloji nişi dışında ham madde bulunmuyordu. Bunun nedeni, insanların ilk başta orijinal uzaylı ekolojilerini silmiş olmasıydı.

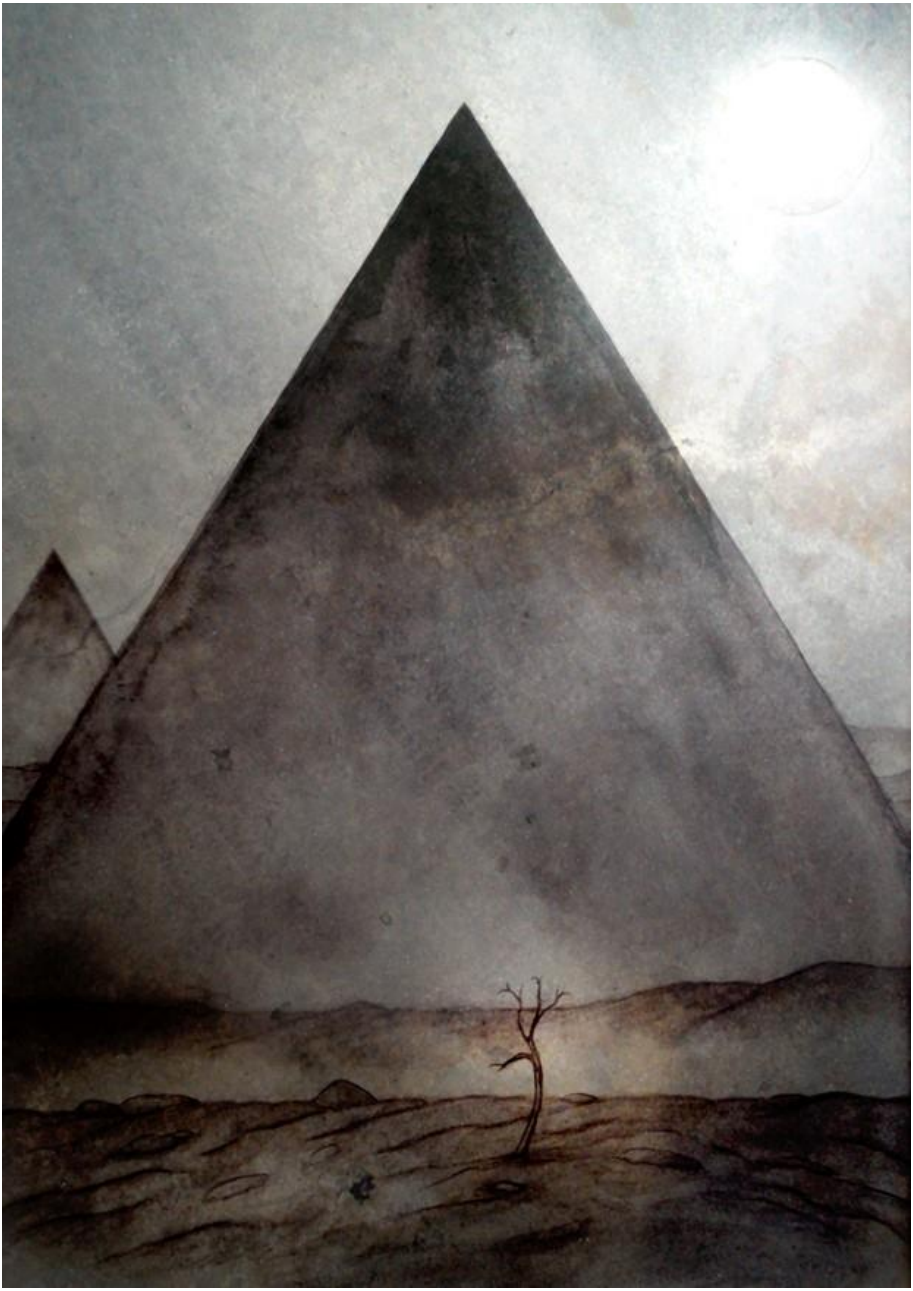
Evreni yeniden yaratmaya çalışan başka bir ırktan rahatsız olan Qu, bu "kâfirleri" cezalandırmak için yola çıktı:*onlara*vizyonlarının yapı malzemeleri olarak. Bu, insan duyarlılığının tamamen yok olmasına yol açarken, aynı zamanda türün genetik mirasını bir dizi garip yeni formda koruyarak kurtardı.

Sahte insanlarla dolu, artık vahşi hayvanlardan evcil hayvanlara ve genetiği değiştirilmiş araçlara kadar her türlü kılıkta olan Qu, galaksimizin dünyalarında kırk milyon yıl boyunca hüküm sürdü. Kilometrelerce yükseklikte anıtlar diktiler ve görünüşe göre heveslerine göre tüm dünyaların yüzeylerini değiştirdiler.

Bir gün, geldikleri gibi gittiler. Çünkü onlarınki hiç bitmeyen bir arayıştı ve tüm evreni silip süpürene kadar durmayacaklardı, duramayacaklardı.

Arkalarında Qu, her biri bir zamanlar insan olan tuhaf yaratıklar ve ekolojilerle dolu binlerce dünya bıraktı. Çoğu, bakıcıları gittikten hemen sonra yok oldu, diğerleri uzun vadeli istikrarsızlıklara yenik düşerek biraz daha uzun süre hayatta kaldı. Değerli birkaç kelimeyle, insanların torunları gerçekten hayatta kalmayı başardı.

Artık tanınmayacak kadar bölünmüş ve farklılaşmış olan türün kaderi onlarda yatıyordu.

-Bir mil yüksekliğindeki Qu piramidi, bir zamanlar dört milyar ruha ev sahipliği yapan sessiz dünyanın üzerinde yükselir. Bu tür yapılar Qu'nun ayırt edici özelliğidir ve geçtikleri her yaşanabilir dünyada görülebilirler.

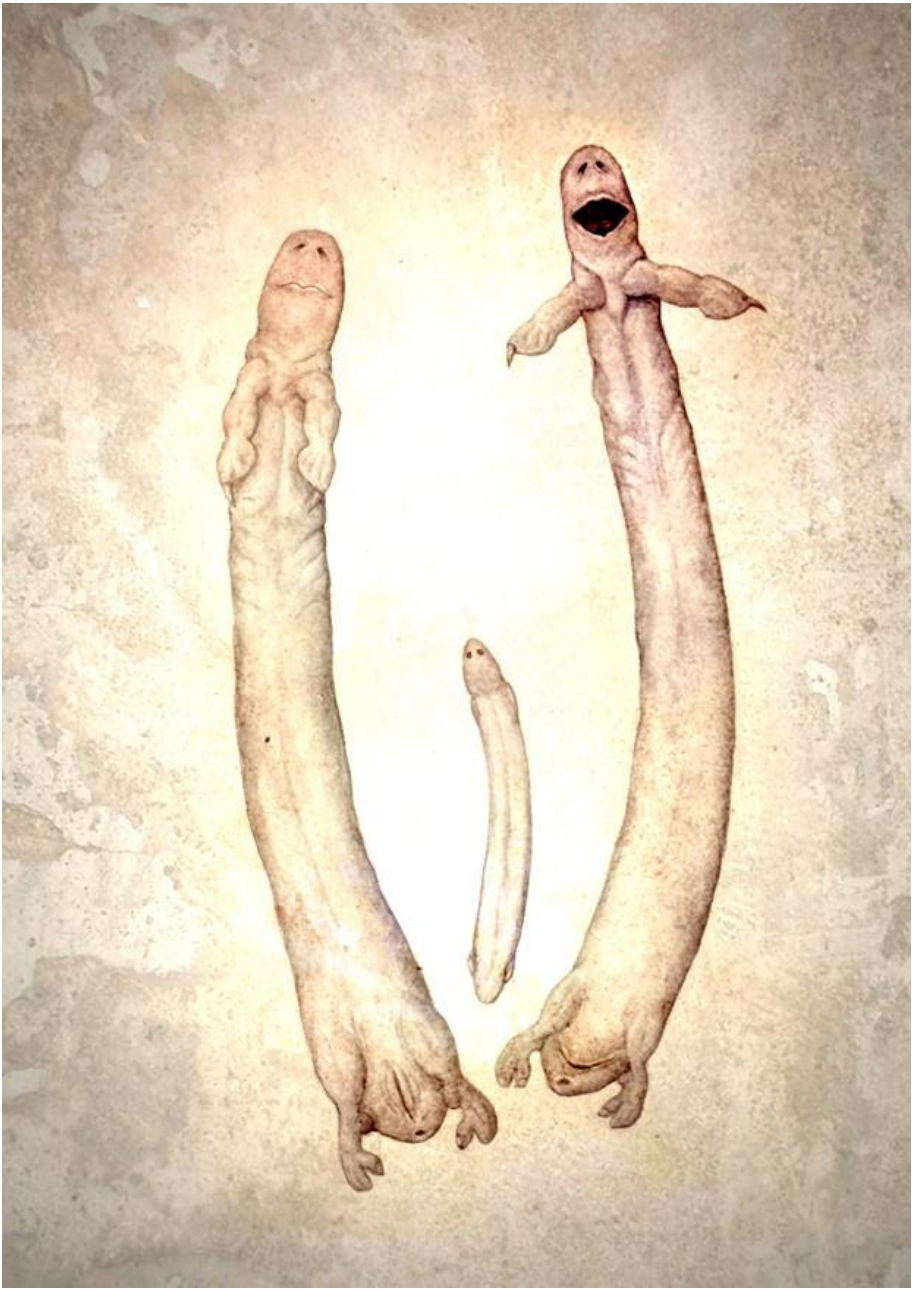
Solucanlar

Dünyaları kavurucu bir güneşin altında yatıyordu, yoğunluğu geçmiş Qu'nun müdahaleleriyle canavarca hale gelmişti. Yüzey ölü şehirlerin kabuklarıyla doluydu, terk edilmiş bir fırındaki parçalanmış heykeller gibi sonsuza dek pişiyordu.

Yine de bu acımasız yerde yaşam devam etti. Kristalin "bitki" ormanları yüzeyi kapladı ve yeraltında kaynaşan hayvan yaşamı için oksijeni geri dönüştürdü. Atalarının kollarından biraz daha uzun olan bu türlerden biri, hayatta kalan tek omurgalıydı. Dahası, o gezegenin yıldız insanlarının son varisiydi.

Genetik modifikasyonla tanınmayacak kadar çarpıtılmışlardı, soluk, aşırı büyümüş solucanlar gibi tüm kelimeleri arıyorlardı. Kazmak için modifiye edilmiş minik, zayıf ayaklar ve eller, asil miraslarına ihanet eden tek şeydi. Bu organlar dışında, her şey yeraltı yaşamı için basitleştirilmişti. Gözleri iğne ucu büyüklüğündeydi, dişleri, dış kulakları ve sinir sistemlerinin daha iyi yarısı yoktu.

Bu sahte insanların hayatları amaçsızca kazmaktan öteye gitmiyordu. Yiyecekle karşılaştıklarında onu yiyip bitiriyorlardı. Kendi türlerinden başkalarıyla karşılaştıklarında bazen onları da yiyip bitiriyorlardı. Ama çoğunlukla çiftleşip çoğalıyorlardı ve genlerinde insanlıklarının tek bir parçasını bile korumayı başarıyorlardı. Zamanla bu onlara iyi gelecekti.

Yavrularıyla birlikte iki Solucan ebeveyni.

Titanlar

Uzun zaman önce sönmüş bir sömürge karakolunun uçsuz bucaksız savanında, devasa canavarlar yüce bir şekilde dolaşıyordu. Karasal ölçülere göre kırk metreden daha uzun olan bu dev yaratıklar aslında Yıldız İnsanlarının dönüştürülmüş yavrularıydı.

Birkaç özellik insan atalarını ele veriyordu. Fil gibi ön ayaklarında hala kısa başparmaklar vardı, artık ağaçları sökmek dışında herhangi bir hassas manipülasyon için işe yaramıyordu. Bu kaybı, alt dudaklarını Dünya'nın geçmişindeki fillerin yankısını veren kaslı, hortum benzeri bir organa dönüştürerek telafi ettiler.

Görünüşleri ne kadar vahşi olsa da Titanlar, galakside kalan indirgenmiş alt-insanların en zekileri arasındaydı. Devasa duruşları gelişmiş bir beyne izin verdi ve giderek duyarlılık yeniden ortaya çıktı. Dudak gövdeleriyle süslü ahşap oymalar yaptılar, hangar benzeri konutlar inşa ettiler ve hatta ilkel bir tarım biçimine başladılar. Yerleşik yaşamla birlikte kaçınılmaz bir dil ve edebiyat seli geldi; geçmişin, yarı hatırlanan geçmişin mitleri ve efsaneleri, geniş ovalarda gürleyen seslerle anlatıldı.

Birkaç yüz bin yıl içinde İnsanlığın bu devasa ilkel yaratıklarla yeniden başlayabileceğini görmek kolaydı. Ne yazık ki, Titanların anayurdunu felaket bir buzul çağı ele geçirdiğinde nazik devler ortadan kayboldu ve bir daha asla geri dönmediler.

Yırtıcılar ve Avlar

İnsanlığın vahşi dünyalarında, gelişmiş avcılar yaygındı. Çoğu zaman, geçmiş bilginin vampirlerine, kurt adamlarına ve goblinlerine benziyorlardı; türetilmiş silahların bir kombinasyonuyla eşit derecede insan altı avlarını avlıyorlardı. Bazılarının büyük, öldürücü dişleri olan muazzam kafaları vardı. Diğerleri kurbanlarını pençe benzeri ayaklarıyla parçaladılar. Ancak en yaygın türler, jilet gibi keskin pençelerle dolu, modifiye edilmiş parmaklara ve başparmaklara sahipti.

Bu yırtıcıların en etkilisi, insanlığın ilk dünya dışı kolonilerinden birinde yaşıyordu. Çakı gibi başparmaklara sahip pençe benzeri ellerine ek olarak, orantısız kafalarında büyük, hassas kulaklara sahip, açık, dişlerle dolu çeneleri de vardı. Bunların hepsi onları kendi gezegenlerindeki baskın yırtıcılar haline getirdi.

Çayırlarda koştular, ormanlarda dolaştılar ve farklı insanları takip ederek dağlarda dolaştılar; kuş benzeri bacaklara sahip otçul saltatorlar. Avları tamamen düşmanca bir tavır takınırken, avcılar evrimsel keskinleştirmelerinde zeka kıvılcımını canlı tutmayı başardılar.

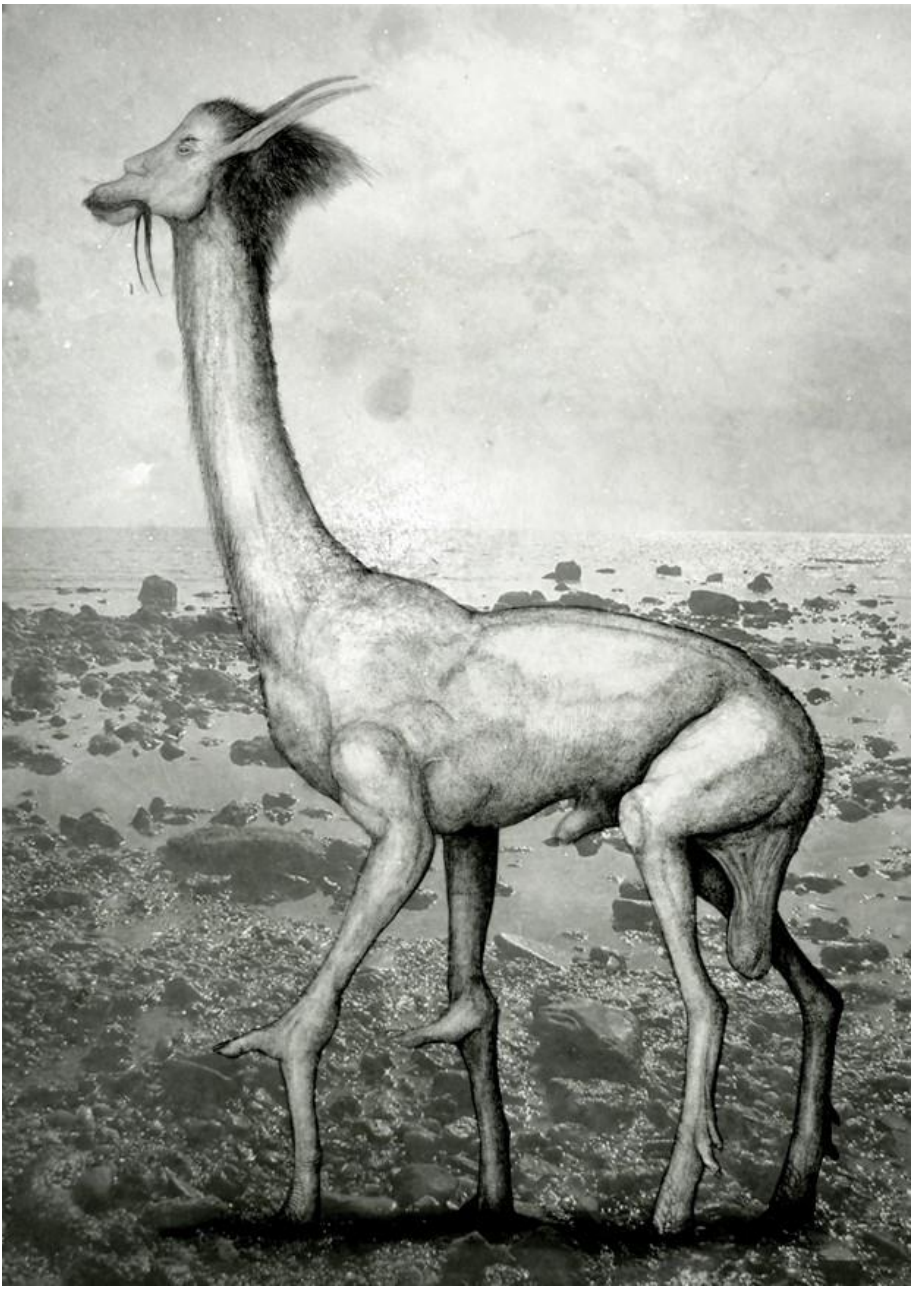
Şömineler

Tüm gerilemiş insanlar tam bir hayvanlığa düşmedi. Bazıları zihinlerine tutundular, ancak Qu'nun genetik müdahalesine karşı tüm fizyolojik avantajlarını kaybettiler.

Tekil bir tür, başlıca bir örnekti. Şarkıcılar ve hafıza tutucular olarak yetiştirilmişlerdi, Qu'nun saltanatı sırasında yaşayan kayıtçılar gibi davranıyorlardı. Efendileri gittiklerinde zar zor hayatta kalabildiler, dört ayaklı bir duruşa geri döndüler ve otlayan sürü hayvanları olarak bir niş işgal ettiler. Bu değişim o kadar aniydi ki yeni evrimleşmiş Mantelope'lar yalnızca yapay biyosferlerinin affedici kısırlığı nedeniyle dayanabildiler.

Tam (biraz uyuşmuş olsa da) İnsan zihinleri ve tamamen engelli hayvan bedenleriyle donatılmış Mantelope'lar acı dolu hayatlar yaşadılar. Çevrelerindeki dünyayı görüp anlayabiliyorlardı, ancak bedenleri yüzünden onu değiştirmek için hiçbir şey yapamıyorlardı. Yüzyıllar boyunca, kederli sürüler ovalarda dolaşıp umutsuzluk ve kayıp şarkıları söylüyorlardı. Tüm dinler ve sözlü gelenekler, geçmiş Dünya'daki herhangi biri kadar dramatik ve ayrıntılı olan bu sakatlayıcı ırksal engelliliğin etrafında örülmüşlerdi.

Neyse ki, evrimin seçici güçleri onların acısını kısa ömürlü hale getirdi. Basitçe söylemek gerekirse, iyi bir şekilde kullanılamıyorsa bir beynin gelişmesi avantajlı değildi. Budala, yarım akıllı bir Mantelope, zeki birinden daha hızlı büyüdü ve aynı şekilde verimli bir şekilde otladı. Mantelope'lerin hayvan çocukları onları yüz bin yıldan daha kısa bir sürede geçti ve melankolik dünyaları sonsuza dek sessizliğe gömüldü. Evrim sürecinde hiçbir şey kutsal değildi.

Yüzücüler

Belki de yaşam döngüleri suda yaşayan bir larva evresini içerdiğinden, Qu insan deneklerinin büyük bir kısmını şaşırtıcı bir dizi suda yaşayan canlıya dönüştürmüştü. Özel olarak yetiştirilmiş hizmetçiler tarafından bakılan bu insan sonrası su bebekleri, hayal edilebilecek her şekil ve boyutta geliyordu. Uzuvsuz, kurdele benzeri yılan balığı insanları, devasa, balina benzeri dev yaratıklar, hipertrofik ağızlarından su fışkırtarak yüzen süs insanları ve yiyecek stoğu olarak hizmet eden korkunç sayıda beyinsiz yuvarlanan yaratık vardı.

Hepsi mükemmel bir şekilde evcilleştirilmişti. Efendileri gittiğinde hepsi de yok oldu. Hafifçe mutasyona uğramış, genelleştirilmiş birkaç form hariç hepsi. Bu yüzücüler hala büyük ölçüde insan atalarına benziyordu; yapay solungaçları yoktu, elleri hala ön yüzgeçlerinden görülebiliyordu, ayakları bir çift kuyruk yüzgeci gibi işlev gören yayvan şeylerdi. Tanınabilir şekilde insan gözleri yağlı göz kapaklarından dışarı bakıyordu ve birbirleriyle konuşuyorlardı, ancak kelimelerle değil ve asla duyarlı bir anlayışla değil.

Binlerce yıl boyunca ekolojik olarak bodurlaşmış dünyalarının okyanuslarında yüzdüler, çeşitlenen balık ve kabuklularla beslendiler; başlangıçta Dünya'dan ithal edilen yiyecek stokunun hayatta kalanları. Qu'nun müdahalesi ortadan kalkınca, doğal seçilim devam etti. Yüzücüler, hızlı avlarını daha iyi yakalamak için daha akıcı hale geldiler. Avlar daha da hızlanarak veya zırh, diken veya zehir gibi savunma karşı önlemleri geliştirerek karşılık verdi. Evrimleri tekrar yoluna giren yüzücüler, duyarlı atalarından giderek daha da uzaklaştılar. Bu nimeti tekrar tatmak için gerçekten uzun bir süre bekleyeceklerdi.

Onlar şanslı olanlardı. Çoğu deneklerine yaptıkları gibi onları tanınmayacak şekilde çarpıtmak yerine, Qu sadece onların duygularını silmiş ve beyinlerinin gelişimini engellemişti.

Dünya'daki eski atalarına uzaktan benzeyen ilkel insanlar, doğal olmayan bir şekilde uzun bir süre vahşi bir hayat sürdüler. Qu gittikten sonra, bunu yapmak için her türlü teşvike sahip olmalarına rağmen, asla bilinçlerini geri kazanamadılar. Bunun bir nedeni de bahçe dünyalarında yırtıcı hayvanların tamamen yokluğuydu ve bu da zeka için hiçbir avantaj sağlamadı. Dahası, Qu beyinlerinde bazı küçük ama önemli değişiklikler yapmış, beyinciğin yapısını öyle bir ayarlamıştı ki, sezgisel öğrenmeyle ilişkili belirli özellikler bir daha asla ortaya çıkamayacaktı. Bir kez daha, bu şaşırtıcı değişikliklerin nedenleri yalnızca Qu tarafından biliniyordu.

Aptal insanlar sonunda gezegenlerinde yaşayan diğer yaratıkların bazılarıyla bir simbiyoz içinde yerleştiler. Ataları Dünya'dan evcil hayvan olarak getirilen büyük, otçul sürüngenlerden bazılarını içgüdüsel olarak "çiftçilik" yapmaya başladılar.

Kısa süre sonra bu mutualizmin dengesi sürüngenlerin lehine dönmeye başladı. Gezegenin tropikal iklimi onlara doğal bir avantaj sağladı ve farklı türlerin muhteşem bir radyasyonuna maruz kaldılar. Gezegendeki tek büyük memelilerden, yani yıldız yolcularının beyinleri kısırlaştırılmış torunlarından hiçbir rekabetle karşılaşmadılar. Sürüngen bir değişimle karşı karşıya kalan alt-insanların tek adaptasyonu, sessizce hayvansal unutuluşa kaymaktı.

-Bir kertenkele çobanı, hayvanları güçlenip akıllandıkça boş gözlerle dünyayı tarıyor. Gelecek ona ait değilmiş gibi görünüyor.

Temptor'ların durumunda, yeniden modelleme neredeyse sanatsal bir coşkuyla yapıldı. Garip formlarında nasıl hayatta kalmayı başardıkları açık değildi; ataları hareketsiz dekorasyon olarak kullanılmıştı ve bir tür uyum mucizesi sayesinde dayanmışlardı.

Hiçbir insan bunu tanımazdı*onlara*torunları olarak. Dişiler, yaklaşık iki metre boyunda gagalı et konileriydi, grotesk etçil bitkiler gibi toprağa kök salmışlardı. Öte yandan erkekler, bükülmüş, iki ayaklı maymunlara benziyordu. Eşlerinin aksine mükemmel bir şekilde hareket edebiliyorlardı; düzinelercesi dişilerin höyüklerinin etrafında bir sürü iblis gibi koşuyordu. Bazıları yiyecek topluyor, diğerleri dişileri temizliyor ve diğerleri tehlike için nöbet tutuyordu. Eylemleri amaçlı görünse de erkeklerin kendi iradeleri yoktu.

Temptor toplumunda, dişiler her şeyi kontrol ederdi. Sesli ve feromonal sinyallerin bir kombinasyonunu kullanarak, erkek sürülerini herhangi bir sayıda basit göreve yönlendirirken, en güçlü, en itaatkar ve en aptal olanlarla çiftleşerek daha da iyi erkek arılar üretirlerdi. Belirli dönemlerde, itaatkar erkekler tarafından götürülüp kök salmaları için birkaç değerli dişi de doğururlardı.

Kader müdahale etmeseydi, yüzyıllar içinde kesinlikle medeniyetin yükselişine yol açacak korkunç derecede etkili bir hegemonyaydı. Başıboş bir kuyruklu yıldız Temptor'ların höyük ormanlarını yok ettiğinde, İnsanlığın yeniden ortaya çıkması için en iyi şanslardan biri acımasızca süpürüldü.

-Erkek ve dişi Temptor, türlerine özgü olan cinsel farklılığı göstermektedir. Dişinin uzun, çukur benzeri vajinasına dikkat edin. Çiftleşme sırasında erkekler, metro yolcuları gibi içine inerler.

Kemik Kırıcı

Qu'nun kasıtlı olarak değiştirilmesi ve evrimin körü körüne şekillendirilmesiyle gökler, atalarının mitlerini utandıracak yaratıklarla dolu hale geldi.

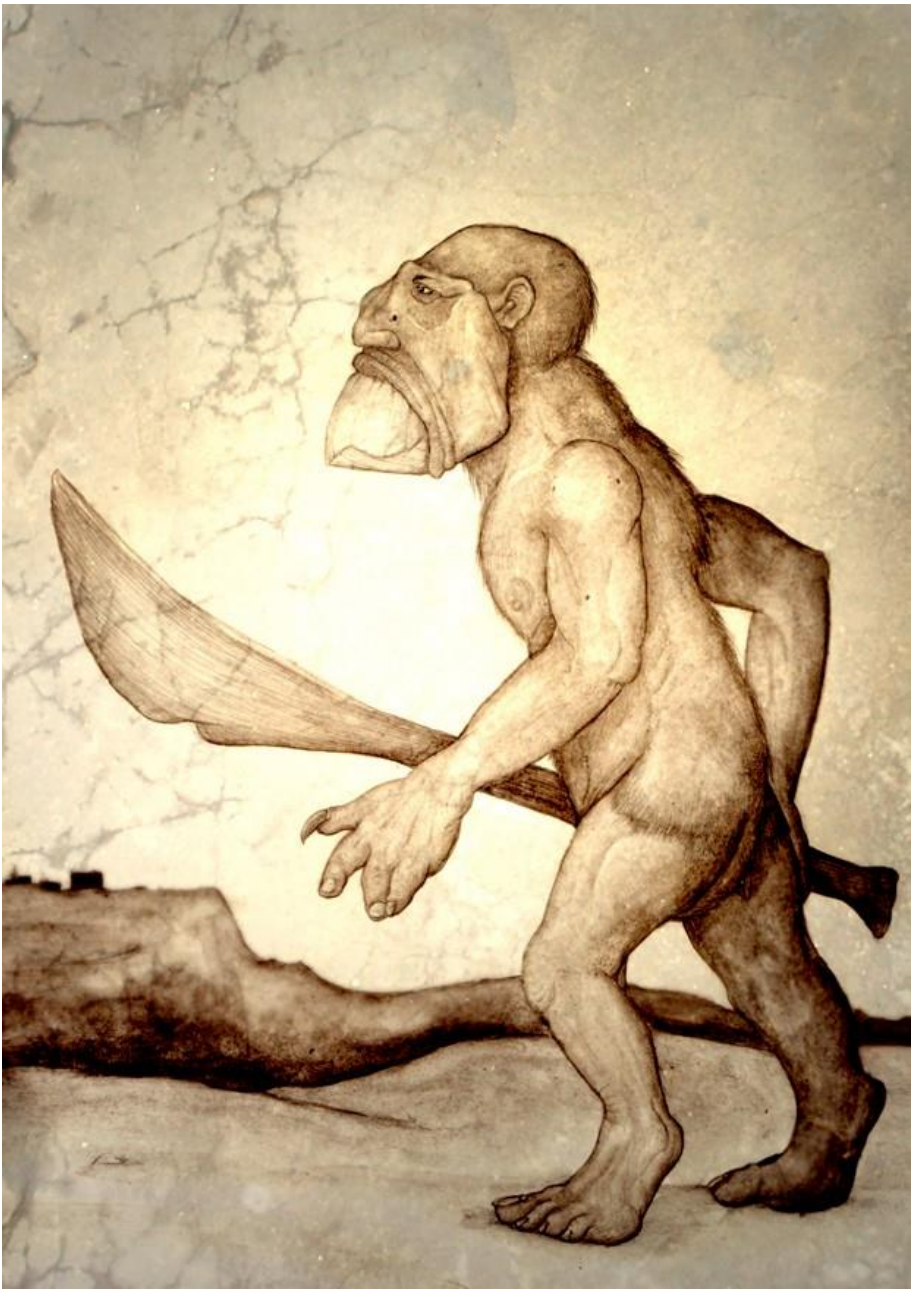
Ataları, dişlerden türemiş gagalarının göz kamaştırıcı renkleri için yetiştirilen Qu'nun ufak evcil hayvanlarıydı. Sahipleri gittiğinde, bu şımartılmış yaratıkların çoğu öldü ve onlara bakacak kimse veya hiçbir şey kalmadı.

Ancak en dayanıklı türlere ait olan bazıları hayatta kaldı. Birkaç milyon yıllık jeolojik göz kırpmasından daha kısa bir sürede, bu yaratıkların torunları bahçe dünyalarının evrimsel boşluğuna yayıldılar. Bir soy, insan otçullarının bolluğuna yol açtı. Bunlar, her biri belirli bir avla başa çıkmak için evrimleşmiş çeşitli emaye gagalı yırtıcı kuşlar tarafından avlandı. Bu genelleştirilmiş nişler arasında, ibis gagalı bataklık eleyicilerinden dişli gagalarından dışarı doğru uzanan tuhaf tepelere sahip görkemli formlara kadar her şeye benzeyen, uzmanlaşmış hayvanların tüm toplulukları vardı.

Hatta ogrelike kemik kırıcılar şeklinde ikincil olarak duyarlı formlar bile vardı. Bugünün bir gözlemcisi için gerçekten de kabusların malzemesi olurdu; üç metre boyunda ve tüylü, vahşi başparmak pençeleri ve leşçil beslenmelerine uygun devasa gagaları vardı.

Eksikliklerine rağmen, bu ceset yiyen ilkel canlılar,*istihbarat,*ve ilkel olmasına rağmen, bir medeniyet seviyesi. Tüm bunlar, insan sonrası galakside insan önyargısının yanlışlığını kanıtladı. Bir yaratık çürüyen etle beslenebilir, bir mezar gibi kokabilir ve başkalarına dışkılayarak sevgisini gösterebilir, ancak sizin kendi torununuz da olabilir*Ve*İnsanlığın son umudu.

Ancak sonunda kemik kırıcılar bile bu vaadi yerine getirmedi. Yiyecek için leşe olan bağımlılıkları nüfuslarını ciddi şekilde sınırladı ve ortaçağ medeniyetleri birkaç olaysız bin yılın ardından çöktü.

Dünyaları Qu saldırısına karşı en sert direnişi göstermişti. O kadar sertti ki, işgalcilerin iki ardışık dalgasını geri püskürtmüşlerdi, sadece üçüncüsüne yenik düşmüşlerdi.

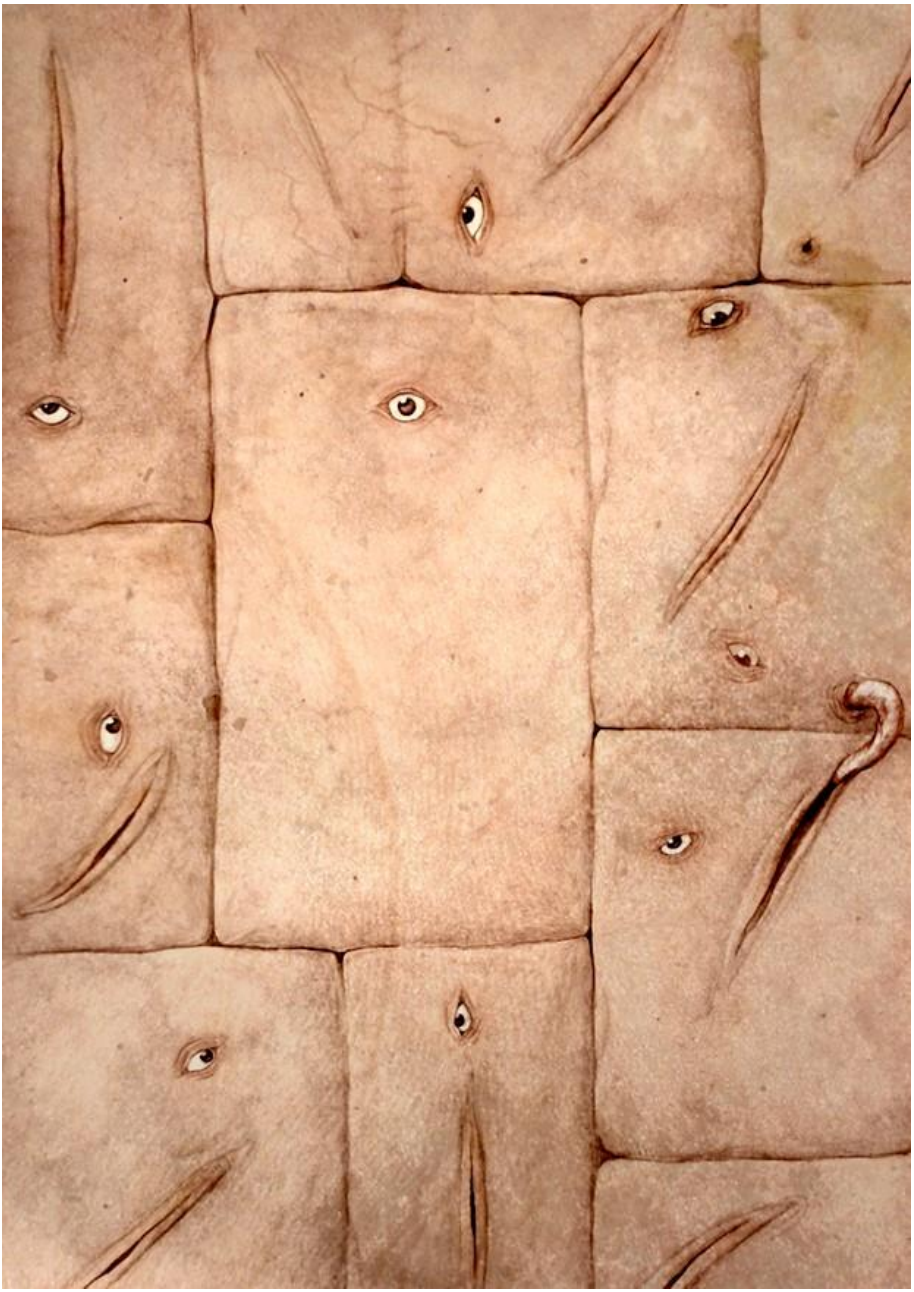
Qu, çarpık adalet duygusuyla onlara bedel ödetmek istiyordu. Yıldız tanrılarına direnmenin cezası olarak yok olmak bile çok hafif olurdu. Haydut dünyasının insanları, gelecek nesiller için aşağılanmalarını hatırlatacak bir cezaya ihtiyaç duyuyordu.

Böylece, en temel sinirlerin zayıf bir ağıyla birbirine bağlanan, deri ve kastan oluşan bedensiz kültürlere dönüştürüldüler. Kanser hücrelerinin matları gibi Qu uygarlığının atık ürünleriyle geçinen canlı filtreleme cihazları olarak kullanıldılar. Ve sadece sefil kaderlerine tanıklık etmek ve acı çekmek için, gözleri ve bilinçleri korundu.

Kırk milyon yıl boyunca acı çektiler; nesilden nesile, yaşadıkları tüm acıları içlerine çekerek en sefil hayatlara doğdular.

Qu'lar gittiklerinde, hızlı bir yok oluş umuyorlardı. Ancak alçakgönüllülükleri onları aynı zamanda etkili hayatta kalanlar yapmıştı. Qu'lar tarafından kontrol edilmeyen sömürgeciler, gezegenin dört bir yanına insan etinden oluşan yorgan benzeri tarlalar halinde yayıldılar. İşkence görmüş hayatların sonsuzluğundan sonra, insan tarlaları neredeyse umut olarak tanımlanabilecek bir şeyin tadına baktılar.

-Sömürge alanından bir kesit, tüm hayatlarını tehlikeye atan sefaleti gösteriyor. Bu düzensiz yaratıkların hem eşeysiz hem de daha bilindik yöntemlerle üreyebildiğini unutmayın.

Qu alanında hiç de nadir değillerdi. En azından bir düzine dünya, bir tür veya başka bir türden insan kökenli uçan türlere sahipti. Çoğu, geçmişteki yarasalara veya pterozorlara benziyordu, melekler gibi eterde dans ediyorlardı. (Ya da bakış açısına bağlı olarak iblisler.) Ayrıca, yüzebilmek için şişmiş gaz bezlerine güvenen birkaç tuhaf tür de vardı.

Ne yazık ki, bu yaratıkların çoğu zaten uçmaktan başka bir şey olamayacak kadar uzmanlaşmıştı. Gökyüzünü fethetmek için insanlıklarını terk etmişlerdi; sınırlı rollerinin ötesinde daha fazla radyasyona maruz kalma potansiyelleri çok azdı.

Tek istisna, son iki parmağına kadar uzanan kanat zarları üzerinde uçan maymun benzeri bir tür olduğu ortaya çıktı. Onların avantajı, Qu rejimi sırasında yapay olarak geliştirilen benzersiz, türbin benzeri bir kalpti. Galaksideki başka hiçbir insan uçucunun böyle bir adaptasyonu yoktu. Deniz yıldızı şeklindeki organ göğüslerinin ortasında oturuyordu ve oksijeni akciğerlerden kan dolaşımına son derece verimli bir şekilde doğrudan iletiyordu. Bu, Uçanların uçuş güçlerinden vazgeçmek zorunda kalmadan büyük beyinler gibi enerji tüketen adaptasyonlar geliştirebilecekleri anlamına geliyordu.

Uçanların hemen bilinçlerini geri kazanacakları anlamına gelmiyordu. Bunun yerine, kelimenin tam anlamıyla göklere fırladılar ve gökleri bombardıman uçağı büyüklüğündeki denizcilerden sesle yarışan inanılmaz derecede hızlı avcılara kadar her şeyle doldurdular. Dünyaları bozulmamıştı ve oynayacakları çok sayıda niş vardı. Zeka biraz daha bekleyebilirdi.

-Doğal elementinde atalarından kalma bir Uçan. Bu yaratıklar çirkin olsalar da, onlara muazzam bir evrimsel potansiyel kazandıran yapay bir metabolik avantaja sahiptirler.

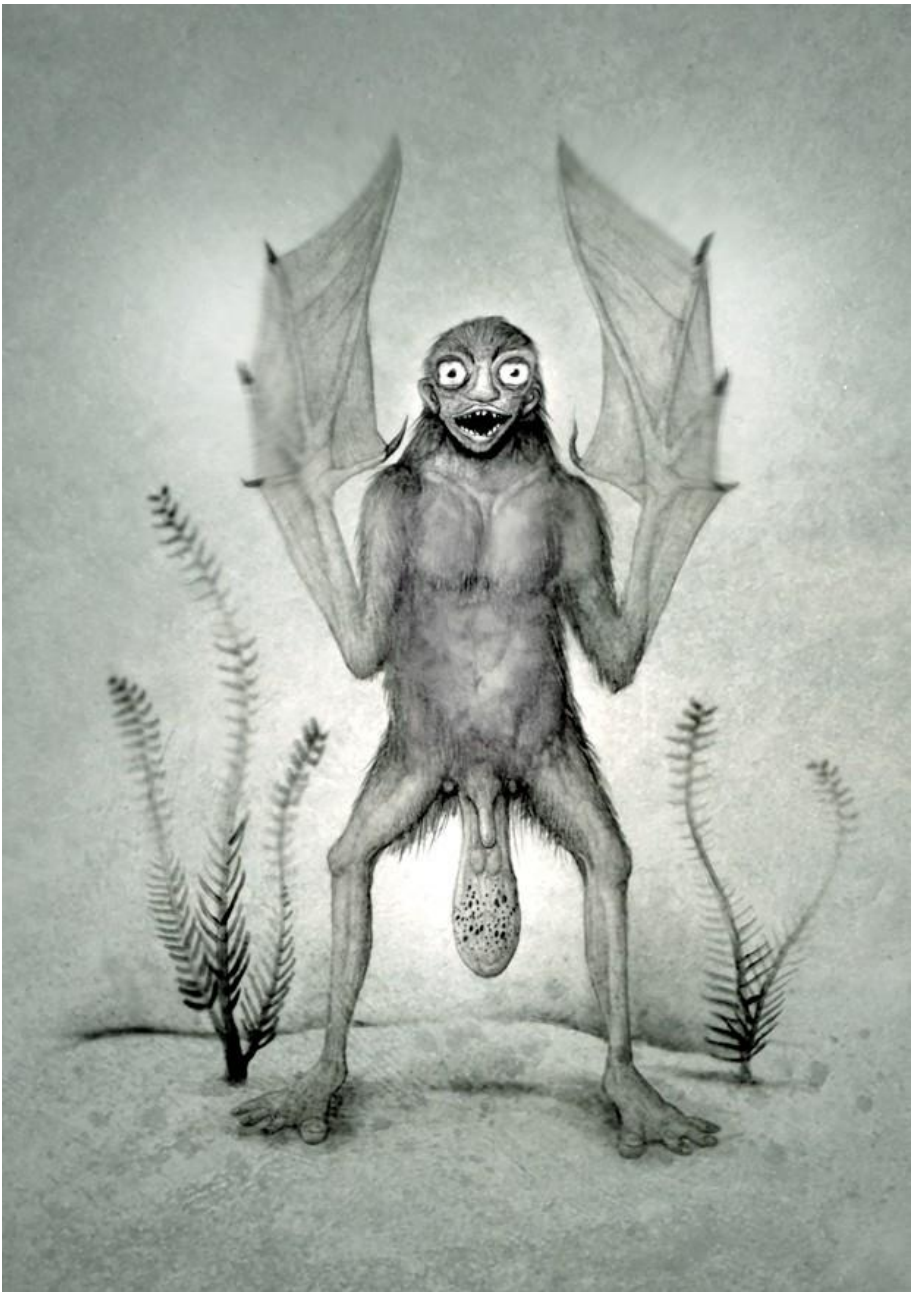
El Flapper'ları

Bazı uçan post-insanlar, duyarlılığa tamamen farklı bir şekilde yeniden yaklaştılar. Uzak gezegenlerdeki kardeşlerinin artırılmış metabolizmaları veya yerçekimi avantajları olmadan, daha fazla gelişmek için uçuş güçlerinden vazgeçmekten başka çareleri yoktu.

El Çırpıcıları da böyle bir türdü. Bir zamanlar Qu'nun doğaüstü bahçelerinde kelebek benzeri çırpınışlar için kullanılan kanatları küçülmüş ve tekrar manuel duruma dönmüştü. Bacakları da aynı şekilde yeniden adapte olmuştu, ancak tüneyen atalarından kalma yayılmış bir beceriksizlik taşıyorlardı.

Sadece tekil ve neredeyse sadistçe basit bir kusur onları medeniyet geliştirmekten alıkoyuyordu. İkincil körelme sürecinde, El Çırpıcılarının kanatları işe yaramaz hale gelmişti *eller*Ayrıca. Bayrak benzeri uzantıları işaretleşme ve çiftleşme danslarında çok işe yarıyordu, ancak füze fırlatamıyor, barınak inşa edemiyor ve hatta basit taş aletler üretemiyorlardı. Yararsız elleriyle yapabildikleri tek şey birbirlerinin cinsel müsaitliğini göstermekti, bu yüzden El Çırpıcıları tam da bunu yaptı; unutulmaya doğru yol alarak parıldadılar ve dans ettiler.

-Çiftleşme bölgesinin sınırında bir El Çırpıcısı. Cinsel gösterilerinin neredeyse komik abartıları sırasında, türü uyum sağlama konusundaki üstünlüklerini kaybetmeye başladı. Onlarınki gürültülü, coşkulu ama nihayetinde geçici bir varoluş olacak.

Kör Halk

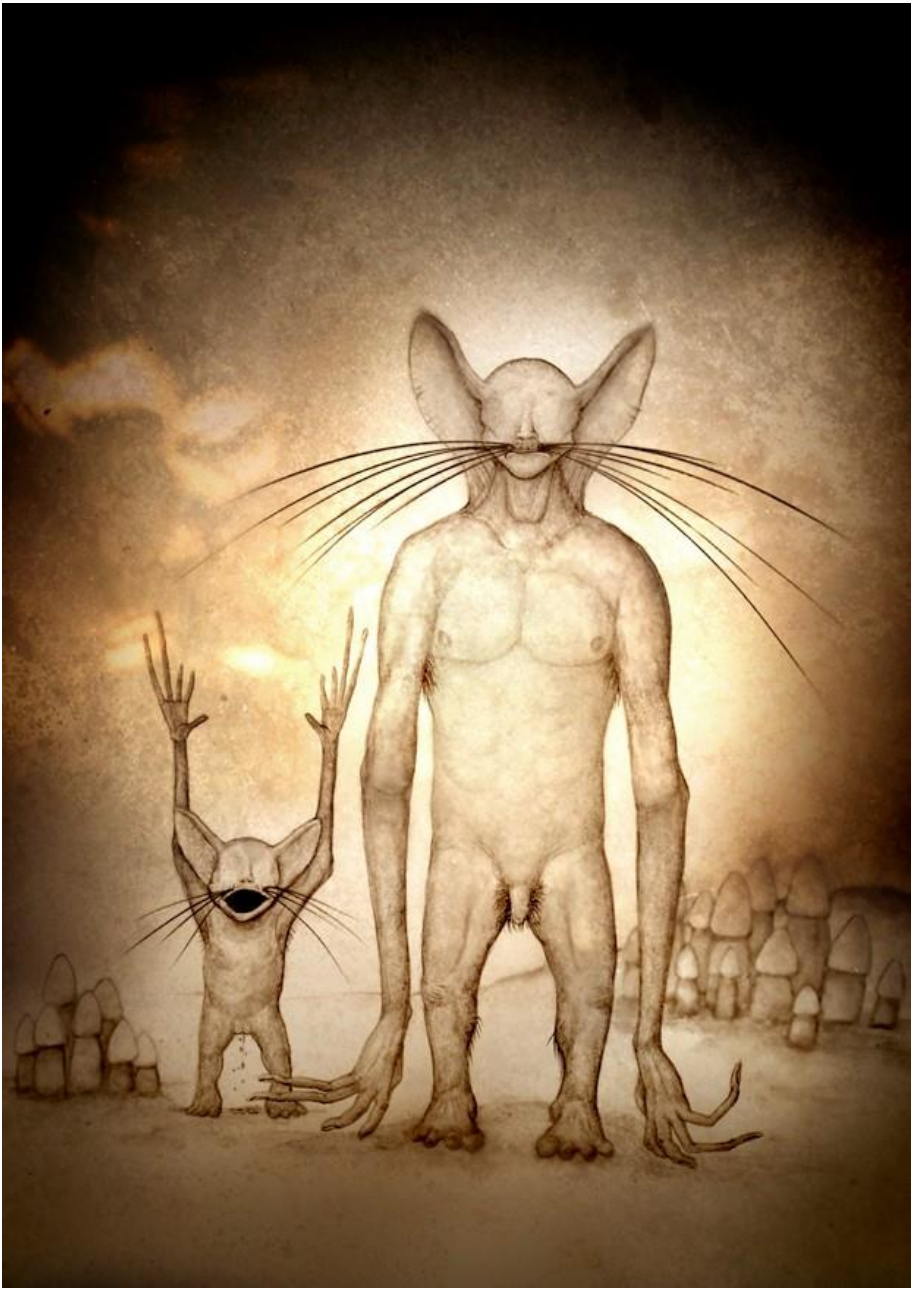
Qu geldiğinde, derinlere indiler ve kazdılar. Kuşatılmış dünyalarının altındaki birkaç kıta büyüklüğündeki sığınağın içinde, işgalcilerin yanlarından geçmesini beklediler. Bu boşuna bir kumardı. Qu, sığınak mağaralarını buldu ve sakinlerini çaba harcamadan yeniden yarattı.

Barınaklar, tamamen farklı bir ekolojiye, dış dünyadan gelen su ve besin damlalarıyla beslenen, sürekli karanlık bir alana ev sahipliği yapmaya başladı. Bu yetersiz kaynakta şaşırtıcı derecede karmaşık bir ekoloji gelişti; devasa soluk böcekler; yaygın ev zararlılarının torunları, aşırı büyümüş mantar tarlaları için Dali benzeri kuşlar ve kemirgenlerle rekabet ediyordu. Yırtıcılar nadir değildi; neredeyse timsah benzeri balıklar yeraltı akarsularında devriye geziyordu ve ürkütücü bir kesinlikle yankıyla konum belirleyen geniş kör yarasalar, mağara tabanının sakinlerine zarar veriyordu. Barınakların kilometrelerce yükseklikteki tavanları karanlıkta biyolüminesan mantarların ve bazı durumlarda hayvanların protean takımyıldızlarıyla parlıyordu.

Burada insanlar da vardı, her ne kadar alışılmadık biçimlerde olsa da. Karanlıkta yollarını bulmaya çalışırken, görülmekten çok duyuluyorlardı. Bu albino mağara adamları, algının kapısı olarak görmenin değil, sesin ve dokunmanın kullanıldığı bir alemde yaşıyorlardı. Karanlıkta yaşamak için uzun, dokunsal parmaklar, devasa bıyıklar ve hareketli kulaklar geliştirmişlerdi. Gözlerinin olması gereken yerde, tekinsiz, kusursuz bir şekilde pürüzsüz bir cilt parçasından başka bir şey yoktu. Karanlığın dünyasına mükemmel uyum sağlamaları, insan tanımanın en temel özelliğini silmiş.

Ne kadar uyum sağlamış olsalar da, mahvolmaya mahkûmlardı. Kör Halk coğrafi mezarlarından çıkmak için herhangi bir zeka geliştiremeden, Dünyalarının kıtasal levhalarının buzul sıkışması, barınakları birer birer yok etti.

-Bir yaşındaki kızıyla şaşkına dönmüş bir Kör baba. Sonar donanımlı yırtıcıları şaşırtmak için hareketsiz oturmayı daha iyi bilse de, yavru çığlık atıyor ve korkudan altı üstüne geliyor. Zayıflamış parmakları, karanlıkta geçen bir ömrün belirtileridir.

Eğik duranlar

Qu, insan dünyalarını yeniden tasarlamada grotesk bir şekilde yaratıcıydı. Talihsiz ruhlardan oluşan bir grubu, "normal" yerçekiminin otuz altı katı olan bir gezegene taşıdılar ve onları bu tuhaf bir şekilde misafirperver olmayan alemde yaşam için yeniden yarattılar.

Bu deneylerin sonuçları Bosch, Dali veya Picasso'nun kabus çizimlerine benziyordu. Cam levhalar arasında ezilmiş sakatlara benziyorlardı. Dört uzuvlarından üçü sürünmek için kürek benzeri organlara dönüşmüştü; kollarından yalnızca biri incecik bir manipülasyon aracı olarak kalmıştı. Bu tekil, buruşuk uzuv aynı zamanda bir böceğin antenleri gibi ekstra bir sensör olarak da kullanılıyordu.

Yüzleri tamamen farklı dehşetlerdi. Çenesiz balıklardan başlayarak karasal hayvanların ayırt edici özelliği olan tüm simetri iddiaları tamamen ve tümüyle ortadan kaldırılmıştı. Bir çıkıntılı göz doğrudan yukarıya bakarken diğeri yaratığın dikey olarak açılan çenelerine doğru bakıyordu. Kulaklar da aynı şekilde çarpıktı.

Görünüşleri ne kadar korkunç olsa da, bu eski adamlar*gelişti*ağır yerçekimi ortamında. Bir kez daha her zamanki gibi her müsait nişe tür patlaması yaşandı ve Lopsider'lar yenilenmiş bir duyarlılık için şanslarını pekiştirdiler.

-Bir Lopsider, yüksek yerçekimli dünyasına özgü bazı yerli evcil hayvanları besler. Yerel faunanın evcilleştirilmesi, Lopsider'ların medeniyete giden uzun yoldaki ilk adımıdır.

Lopsider'ler aşırı yer çekimi altında yaşamak üzere yeniden tasarlanırken, bir başka tür tam tersi koşullar altında, Dünya'nın yer çekiminin beşte biri kadar bir yer çekimine sahip Jüpiter'in bir uydusunda yaşamaya adapte olmuştu.

Harikalar diyarıydı, çimenler bile neredeyse on metreye kadar uzuyordu ve ağaçlar inanılmazdı, sadece antik çağın gökdelenlerinin erişebildiği boyutlara ulaşıyordu. Bu gerçeküstü ormanlarda aynı derecede muhteşem fauna yaşıyordu; evcil hayvanların, zararlıların ve insanların çiftlik hayvanlarının torunları, ki onlar da düşmanlığa düşmüştü.

Onları fersahlarca uzunluktaki ormanlarda, otlamak için daha da yükseğe çıktıklarında ağaçların arasında neredeyse dans ederken görebiliyordunuz. Kolları, bacakları ve boyunları imkansız derecede incecik gerilmiş, vücutlarının her yerinde atık ısıyı dağıtmak için büyük deri parçaları çiçek açmıştı. Bazen ışığı yansıtmak ve serin kalmak için renklerini bile değiştirirlerdi. Aşırı ısınma, grotesk derecede uzun, ince vücutları için büyük bir sorundu.

Bu Giacomettian hayaletleri etkileyici olsalar da, mide bulandırıcı derecede kırılgan olacak kadar aşırı gelişmişlerdi. Yer çekimi açısından affedici dünyalarında bile, bir düşüş kemiklerini parçalayabilirdi ve bir daldan aşağı kaymak ölümcül olabilirdi. Bazen, açık ovalarda, güçlü bir rüzgar bile onları devrilen direkler gibi yere serebilirdi. Tamamen, kökten değişmek üzere olan bahçe dünyalarının merhametli koşulları sayesinde hayatta kaldılar.

Qu'nun insan sanatının heybetli eserlerini terk etmesinden yaklaşık iki milyon yıl sonra, gezegende vahşileşen karasal kümes hayvanlarından korkutucu yırtıcılardan oluşan bir soy evrimleşti. Dinozor atalarının zayıflatılmış versiyonlarına benzeyen yırtıcılar, bahçe dünyasında orman yangınları gibi yayıldı, kaçamayacak veya direnemeyecek kadar kırılgan olan tüm türleri yok etti. Barışçıl, narin yürüyenler ilk gidenler arasındaydı.

Parazitler

İnsanlık, dünyalarında iki ayrı soya ayrılmıştı. Bir tarafta, ilk istila dalgasını geri püskürtmeyi başardıkları için Qu tarafından aşağılanmış, neredeyse Australopithecine sakatlarından oluşan birkaç ırk vardı. Yine de basit atavizm onlar için çok hafif bir cezaydı. Çarpık akrabaları, parazitler, cezalarının ikinci bölümünü oluşturuyordu.

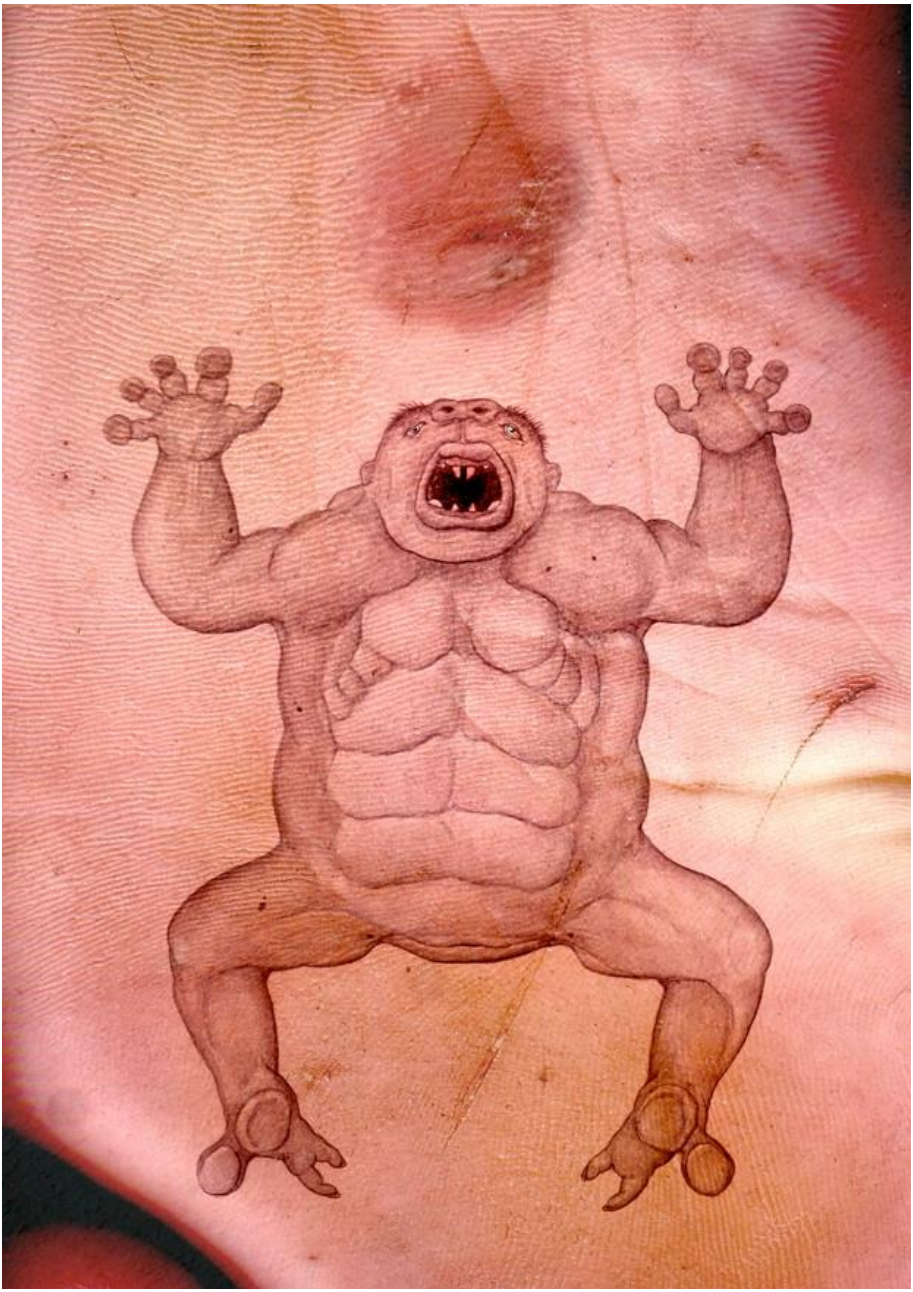
Aslında birkaç çeşit parazitik eski insan vardı, kaplumbağa büyüklüğündeki hareketli vampirlerden, konakçılarına bağlı yaşayan daha yaygın yumruk büyüklüğündeki türe kadar. Hatta dişi kurbanlarının rahimlerini korkunç, canlı kürtajlar gibi istila eden minik, endoparazitik bir tür bile vardı.

Tüm bu evrimsel işkenceler, Qu'nun dikkatli incelemesi altında kırk milyon yıl boyunca oynandı. Ceza o kadar barok, o kadar ayrıntılıydı ki yapay parazit-konak ilişkilerinin çoğu, Qu gittiğinde yok oldu. Bazı alt-insanlar, kene benzeri akrabalarını boğarak, yakarak veya hatta yiyerek temizlemeyi öğrendiler. Vajinal parazitler gibi diğerleri, saldırgan parazitlik yöntemlerinin konaklarını etkili bir şekilde sterilize etmesiyle yok oldular.

Yine de bir veya iki çeşidi, karın vantuzları, kaslı, kavrayıcı uzuvları ve steril, ağrı kesici tükürükleriyle konaklarına tutunmayı başardı. Ancak başarıları tamamen parazitik avantajlarının gücünde yatmıyordu. Ayrıca, aptal konaklarını düzenlemeyi öğrendiler, onları aşırı istila ederek öldürmediler ve böylece kendi uzun vadeli hayatta kalmalarını da garantilediler.

Her durumda, tamamen tek taraflı ilişkiler herhangi bir ekolojide, doğal veya yapay, nadirdi. Bin yıllık döngülerde, kuzen türlerinin vahşi asalaklığı her iki taraf için daha faydalı bir şeye dönüşmeye başladı.

-Gerçek boyutları gösterilen parazit bir kişi. Kaderleri bugünün bir gözlemcisine her açıdan insanlık dışı görünse de, hayatta kalmaları bile bu tür öznel değerlerin uzun vadeli hayatta kalma meselelerinde etkisiz olduğunu gösteriyor.

Parmak Balıkçıları

Ataları bir takımadalar dünyasında sıkışıp kalmıştı; sakin, kırlangıç denizlerinin birbirine bağlı ağları üzerinde serpiştirilmiş çok sayıda küçük kıta ve sayısız ada bulunan bir gezegen. Büyütülmüş bir Ege gibi, burası birçok bakımdan karasal bir cennetti. Ancak Qu'dan sonra, bundan zevk alacak hiçbir zihin kalmamıştı.

Bu boş biyosferde, evrim kör, öngörülemez dansına hemen başladı. Bir zamanlar vahşi olan yozlaşmış insanların torunları, ne kadar egzotik, ne kadar tuhaf olursa olsun, kendilerini her türlü mevcut nişe adapte ettiler. Bir grup, tembel kıyılardan balık koparmayı öğrendi. Binlerce yıl geçti ve balıkçıl yaşam tarzlarına daha çok yerleştiler. Uzamış parmaklar hareketli balık kancalarına dönüştü, genelleştirilmiş bir diyete göre modifiye edilmiş dişler iğne benzeri şeyler haline geldi, uzun, ince bir ağızda düzgünce sıralandı. Birkaç milyon yıldan kısa bir sürede, Parmak Balıkçıları kendilerini önemli bir soy olarak kabul ettirdiler. Soluk, sıska formlarından yoksun neredeyse hiçbir plaj, ada veya haliç yoktu.

Ne kadar üretken olsalar da, Fisher'lar yine de hayvanlardan daha iyi değillerdi. "İnsanlıkları" ancak bir başka tuhaf adaptasyon spazmından sonra gelecekti.

Hedonistler

Parmak Balıkçılarının mutlu varoluşları bile Hedonistler için rahatsız edici görünebilirdi; çünkü onların türü evrimleşmemişti, fakat *tasarlanmış* zevk dolu bir yaşam için. Qu onları şımartılmış evcil hayvanlar olarak tutmuştu; sulu meyvelerin, bereketli ağaçların ve tatlı, bakteriyel manna ile dolu sakin, yalayan göllerin olduğu tropikal bir ada dünyasına salıvermişlerdi. Dahası, Hedonistler *sadece hayvan yaşamı* bu yerde. Bunun tadını sonuna kadar çıkarmaktan başka çareleri yoktu.

Normal koşullarda, herhangi bir tür böylesi ütopik bir ortamı hızla kalabalıklaştırırdı. Ancak normal koşullar Qu yeniden tasarımının amacı asla olmamıştı. Deneklerini, ancak onlarca yıl boyunca sürekli olarak çok sayıda potansiyel talip çiftleştikten sonra gebe kalabilecekleri şekilde değiştirmişlerdi. Bu, nüfus sorununu çözerken, türü daha az uyumlu hale getirdi. Cinsel rekabette herhangi bir amaç olmadan, doğal seçilim yalnızca buzul hızında ilerleyecekti. Neyse ki, Qu ayrıldıktan sonra bile istikrarlı mikrokozmosları çevresel felaketlerden uzak kaldı.

Tüm bu değişimler Hedonistlerin gününü de değiştirmişti. Hayatları, gezinme, uyuma ve akıl almaz seks rutinleriyle yan yanaydı; hastalık veya hamilelik endişeleri yoktu. Uzak ve kaygısız, üç yaşındaki çocukların entelektüel yeteneklerine sahip olsalar da, tüm insanlığın en zevkli zamanlarının tadını çıkardılar.

Aslında bunun pek bir önemi yoktu. Kimin ihtiyacı vardı ki *düşünmek* Sonuçta bu kadar güzel vakit geçiriyorken?

-Qu'nun favorileri. Bir kadın Hedonist, sahilde tek başına uzanmış, kesinlikle hiçbir şeyi düşünmüyor. Dünyadan hiçbir baskı olmadan, günleri kendi kendine geçiyor.

Böcek yiyenler

Post-Qu galaksisinde sıradan, tuhaf insan türleri bol miktarda bulunuyordu. Yüzlercesi basit, fark edilmeyen hayatlar yaşadı, asla duyarlı hale gelemediler, yıldız doğumlu insan varlıkları olarak gerçek miraslarını asla öğrenemediler. Çoğu yok oldu, kaçırılmamalı veya hatırlanmamalı. Kalanlar gölgeli, sessiz nişlerde hayatta kalmayı başardılar, bir daha asla göksel düzende hiçbir etki yaratmadılar.

Bu türlerden biri de Insectophagi'ydi. Kolonilerdeki böcekler ve küçük hayvanlarla beslenmek için sessizce kendilerini adapte etmişlerdi; derimsi plakalarla kaplı yüzleri, avlarını çıkarmak için pençe benzeri elleri ve onları toplamak için solucan benzeri dilleri vardı.

Sonuç olarak, herhangi bir şekilde özel değillerdi. Ancak galaktik istilalar, tesadüfler ve saf şans kombinasyonu onları daha sonra tüm ur-starman'ların en uzun ömürlüsü yapacaktı.

Uysallar evreni miras alacaktı, ancak henüz değil. Şimdilik, Insectophagi yalnızca böcek kolonilerinin konumu ve çiftleşme mevsiminin başlangıcıyla ilgileniyordu.

Yıldız İnsanlarının Qu istilalarına tamamen yenik düşmediği unutulmamalıdır. Dünyaları birer birer düşerken, bazı Yıldız İnsanlar uzay boşluğuna sığındı. Birbiri ardına, tüm topluluklar nesil gemilerine binip kendilerini karanlığa attılar, galaksilerini istila eden varlıklar tarafından fark edilmemeyi umdular.

Çaresiz zamanlar, çaresiz önlemler gerektirir. Yıldız Adamlar'ın galaksinin ilk kolonileşmeleri sırasında gözlemlediği gibi, nesil gemilerindeki yaşam kaçınılmaz olarak kitlesel deliliğe ve anarşiye yol açar. Ancak bu sefer, insanlar*sahip oldu* kendilerini uyarlamak ya da yok olma tehlikesiyle karşı karşıya kalmak.

Tüm asteroit alanları müsadere edildi ve görülmeyen büyüklükte uzay gemileri yapmak için oyuldu. Bu içi boş kabuklar değerli hava ve su kabarcıklarını barındırıyordu, ancak hiçbir tür yapay yer çekimi yoktu. Tamamen eterik bir varoluşun, sakinlerinin böyle bir ortamda yaşamaya adapte olmaları koşuluyla, yıldızlararası sürgünün stresini azaltacağı keşfedildi.

Üstelik,*insanlar*kendilerini değiştirmeye zorlandılar. Atmosferik olarak kapatılmış, yerçekimsiz bir ortamda, kemikleri daha uzun, daha ince, daha ince büyümek için serbest bırakıldı. Kalp sorunları ve tıkanıklığı önlemek için dolaşım ve sindirim sistemleri basınç altına alındı. İkinci değişimin bir başka avantajlı yan etkisi daha vardı; insanlar değiştirilmiş anüslerden dışarı atılan hava jetleriyle boşlukta gezinebiliyorlardı.

Bu tür deneyler çok sayıdaydı ve genellikle başarısızlıkla sonuçlandı. Yine de bir gelecek yaratmayı başardılar. Ay büyüklüğündeki, hava dolu, ağırlıksız cennetlerinde sıkıca mühürlenmiş olan Yıldız İnsanlarının torunları, Qu felaketinden kurtulmayı başardılar.

Bu sonsuz bir diasporaydı. Qu ayrıldıktan sonra bile, atalarının yaşam tarzlarıyla hiçbir ilgisi olmayacak kadar farklı olduklarını fark edeceklerdi. İlk engelin sağ kalanları bir daha asla bir gezegene ayak basamayacaklardı.

Bugünden kırk milyon yıl sonra, bu birey gibi Uzaylılar hayatta kalan tek gerçek anlamda duyarlı insan varlıklarıdır. Ağırlıksız sığınaklarında o kadar rahattırlar ki, başka yerlerdeki hayvani kuzenlerinin kaderleri onları ilgilendirmez. Ayrıca acı verici derecede nadirdirler; Samanyolu Galaksisi'ndeki tüm nüfusları birkaç düzine gemiyi ve yüz milyar ruhu geçmez.

Harabe Avcıları

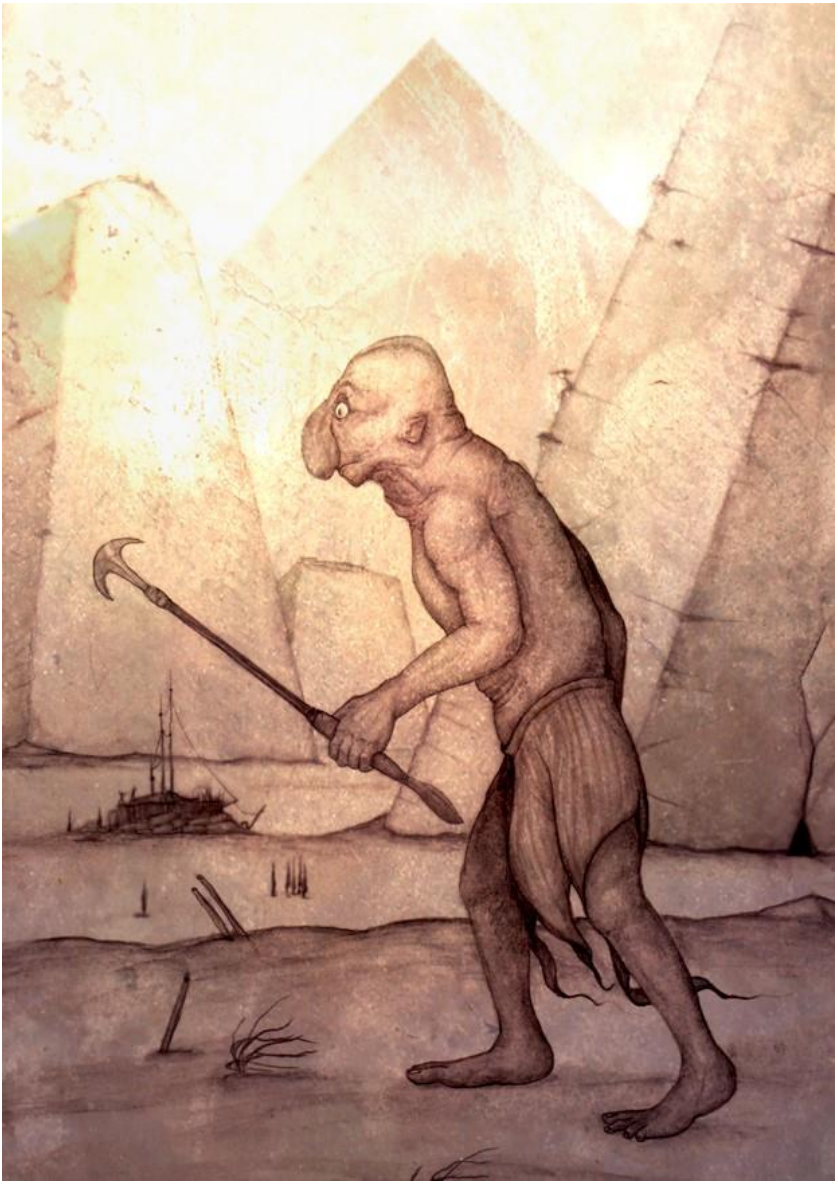
Yıldız atalarının mirasına şans eseri erişebilen belirli bir insan türü, sonunda gelecekteki şeylerin şekillenmesinde öncü bir rol oynayacaktı.

Qu istilasını nispeten az bir bozulma ile atlatmışlardı; evet, onlar *sahip oldu*maymunların seviyesine düşürülmüşlerdi, ancak iyileşmeleri hızlı olmuştu. Görünüşe göre Qu, zekalarını bastırmak için o kadar çok çabalamamıştı. Ayrıca Yıldız Adamların maddi izlerini silmek için de benzer bir çaba göstermemişlerdi. Milyonlarca yıl sonra bile, küresel kentsel alanların muazzam kalıntıları dünyalarının kıtalarını kirletmişti. Harabe Avcıları isimlerini böyle kazanmışlardı.

Gelişmiş zihinleri ve antik şehirlerin bilgeliğine sınırsız erişimleriyle, gelişimlerinin üstel hızı oldukça doğaldı. Tek tek, geçmiş Yıldız İnsanlarının sırlarını deşifre edip üzerine inşa ettiler, ta ki galaktik atalarının bilgeliğine ve becerisine neredeyse eşit olana kadar.

Tüm bu gelişmeler doğal olmayan bir şekilde kısa bir sürede gerçekleşti ve bazen eski teknolojiler körü körüne kopyalandıkları için anlaşılamadı bile. Söylemeye gerek yok, böyle bir gelişme hızı Ruin Haunters'ın sosyal ve politik yapılarına erken stresler yükledi. Gezegenlerini kasıp kavuran beş ardışık dünya savaşından zar zor sağ çıktılar, bunlardan ikisi termonükleer değişimlerdi.

Bunu başardılar, ateşle vaftizleri onları sertleştirmiş ve uyandırmıştı. Savaşlar onları politik olarak birleştirdi ve teknolojik yeteneklerini Yıldız Adamların seviyesinin bile ötesine taşıdı. Tesadüfen, tehlikeli bir yerli delilik biçimi de geliştirdiler. Harabe Avcıları, Yıldız İnsanlarının tek torunları ve gerçek mirasçıları olduklarına inanmaya başlamıştı. Ve hazırdılar*Ve* yapmaya istekli*herhangi bir şey*hayali, geçmiş Altın Çağ'larını iddia etmek için.

Qu'nun gidişinden sadece bin yıl sonra, bir Ruin Haunter, Star People'ın bir şehrinin parçalanmış kalıntıları arasında dolaşıyor. Arka planda daha da büyük bir Qu piramidinin baskın formu görülebilir.

Duygu Yeniden Doğuyor

İnsanlık tarihine herhangi bir tür periyodik düzenleme getirilebilirse, ortaya çıkan insan hayvanlarının post-Qua dönemi bir dizi bin yıllık karanlık çağa benzetilebilir. Ancak, herhangi bir "karanlık çağ" durumu gibi, bu sessizlik dönemlerinin de sınırlı yaşam süreleri vardı. Birer birer, sisin içinden çıkan yıldızlar gibi, insanlığın parçalanmış kalıntılarından yeni medeniyetler doğdu.

Bazı nadir durumlarda, iyileşme hızlı ve basitti. Diğer çoğu durumda, ancak uzun bir dizi uyarlanabilir radyasyon, yok oluş ve ikincil çeşitlenmeden sonra geldi. Bu soy hatları içinde, ilk post-insanlar ile zeki torunları arasında, ilk Kretase tüylü topları ile*Homo sapiens*.

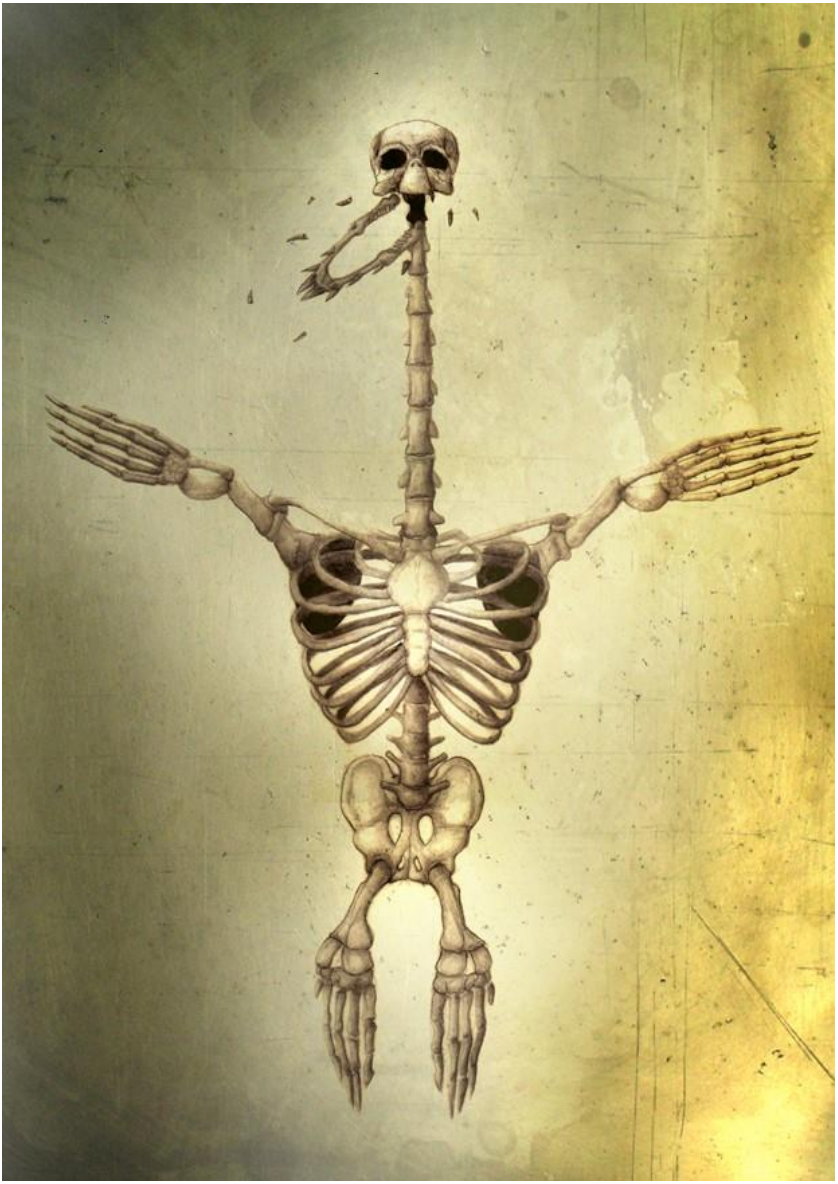
Er ya da geç, insan zekası kozmosa geri döndü. Ancak ortak ataları dışında, bu yeni insanların günümüzün "insanlarıyla" veya hatta birbirleriyle hiçbir ortak noktası yoktu.

Nesli tükenme

Tüm insan hayvanları bunu başaramadı. Aslında, şunun farkına varılmalıdır ki*çoğunluk*Post-Qu insanlarının soyu geçiş dönemlerinde tükendi. Yok oluş, tüm bir ailenin, tüm bir topluluğun, tüm bir türün mutlak ve mutlak ölümü, galakside yaygındı.

Bütün bunlarda acımasız veya dramatik hiçbir şey yoktu. Yok oluş, türleşme kadar yaygın ve doğaldı. Bazen bir tür rekabete veya koşulların ani değişimine uyum sağlamayı başaramadı. Diğer durumlarda, sayıları fark edilemeyen zaman uçurumlarında azaldı. Öyle ya da böyle, insan hayvanları yok oldu.

Ancak tüm bu ölümlerin içinde yeni bir hayat vardı. Bir tür belirli bir nişi terk ettiğinde, diğerleri onun yerini almak için kısa sürede devreye girecekti. Uyarlanabilir radyasyonlar, boşlukları sayısız çeşitli ve farklı formlarla doldurarak takip edecekti. Düşenlere rağmen, yaşam akışı devam edecek ve sürekli bir dönüşümle parlayacaktı.

Unutulmuş bir koloni dünyasından soyu tükenmiş, suda yaşayan bir insanın fosili. Evrenin bilmediği bir şekilde, türü Qu'nun geri çekilmesinden kısa bir süre sonra uyum sağladı, gelişti ve yok oldu. Hikayesi bize yaşayan her şeyin kaçınılmaz olarak yok olacağını ve önemli olanın sonuç değil, yolculuk olduğunu anlatmaya yarar.

Yılan İnsanlar

Solucanların Torunları

Kavurucu güneş sonunda soğudu ve yaşam yeraltı kalesinden yüzeye geri aktı. Her türden hayvan, binlerce yıldır boş bırakılmış karasal nişlere hücum ettikçe, solucanların torunları da aynısını yaptı. Yüzeyde, yılan gibi otlayan, yüzen, avcı... tüm topluluklar olarak yeni fırsatlar buldular.

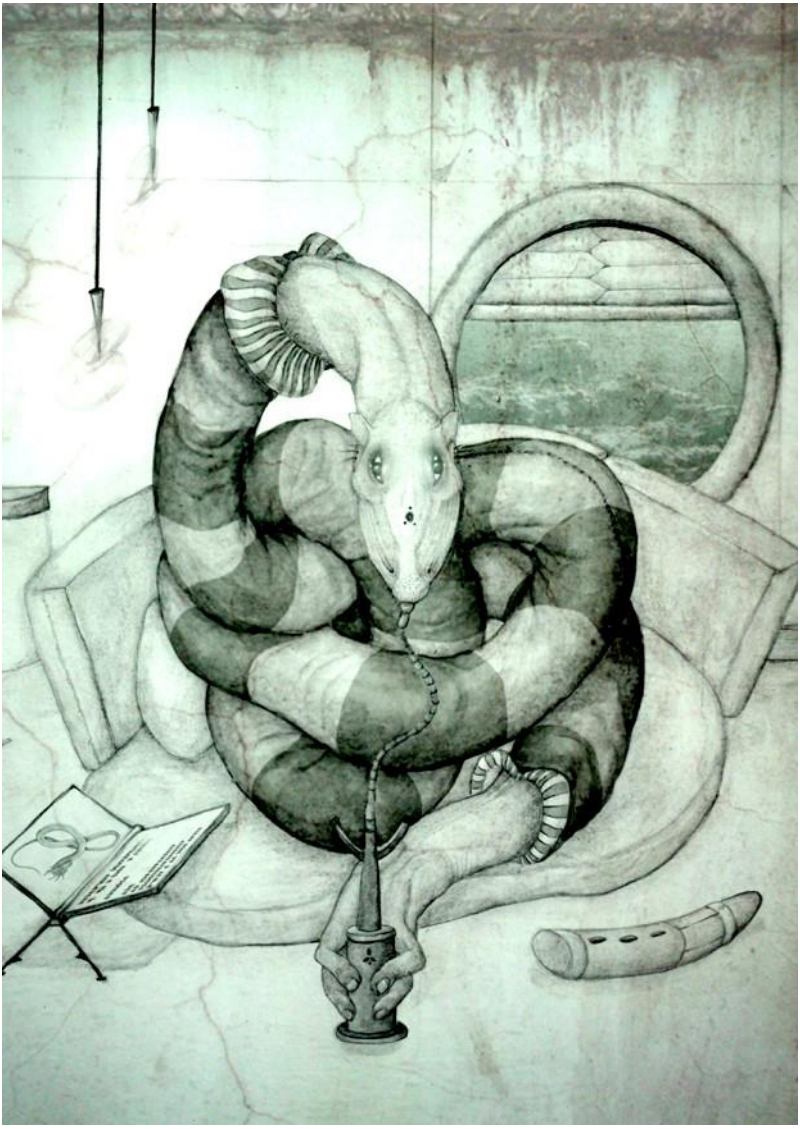
...ve insanlar. Ağaçlara tırmanan memeli yılanlardan türeyen bir form, uzun süredir uykuda olan insan zekasını yeniden geliştirdi. Gözlemlediler, düşündüler ve yenilikçi, spiral şeklinde kıvrılmış beyinlerle felsefe yaptılar ve dünyayı atalarının ayaklarının kalıntılarından doğan tek bir pelvik "el" ile ele aldılar.

Uzak insan atalarına hiç benzemiyorlardı, ancak sosyal gelişimleri benzer bir yol izledi; birkaç tarımsal dünya imparatorluğu, ardından sanayi devrimleri, sosyal deneyler, dünya savaşları, iç savaşlar ve küreselleşme. Ancak yine de, tarihteki sosyopolitik paralellik, benzer veya hatta tanınabilir bir insan dünyası anlamına gelmiyordu.

Küresel Yılan dünyasının modern şehirleri boru benzeri "yollar", dallanan, üç boyutlu demiryolları ve penceresiz, delik benzeri binaların karmaşasıydı. Düğümlü mimarileri bölgeden bölgeye farklılık gösterse de, bu yerleşim yerleri genellikle kilometrelerce genişlikte cam, metal, plastik ve kumaş topları gibi görünüyordu, o kadar sıkı sarılmışlardı ki günümüz insanının içlerinde hareket etmesi imkansız olurdu. Meydanlar ve açık alanlar tamamen yoktu, çünkü bunlar navigasyon engelleri ve güvensizlik alanları sunuyordu. Ağaçlardaki evrimsel geçmişleri Yılan İnsanları sınırda agorafobik yapmıştı.

Elbette bunların hiçbiri Yılanlar için hiçbir şekilde sıra dışı değildi. Nispeten "uzaylı" yaşam tarzları onlar için bizimki kadar özeldi. Dünyalarının her yerinde, ana arter şehirleri*insanlar,*her biri

kendi sevinçleri, üzüntüleri ve işleri olan, diğer akıllı varlıklar gibi insanca bir hayat yaşayan.

Evde bir Yılan insanı, sigara içerken ve titreşimli yer müziğini "dinlerken" kitap okumaktan keyif alıyor. Açık kapıdan şehrin kaotik karmaşası görülebiliyor.

Katil Halk

İnsan Avcılarının Torunları

Etçiller de medeniyete geri döndüler. Yolculukları, dünyalarının en büyük avcıları olarak dayanmalarını sağlayan adaptasyonları kaybettikleri bir dizi değişikliği içeriyordu. Bir zamanlar kiriş ve trakeayı kesmek için kullanılan kılıç dişleri kırılgan ve ince hale geldi ve yalnızca sosyal gösteri organları olarak işe yaradı. Kanca benzeri başparmak pençeleri de küçüldü, ancak silinmedi. Onların yerine, son iki parmak dik olarak dönerek yeni moda kavrayıcılar haline geldi. Ancak tüm bu zariflik zayıflık anlamına gelmiyordu. Artık avlanmak için uzmanlaşmamış olsalar da, Katil Halk hala çıplak elleriyle öldürebiliyordu, ancak yalnızca gerçekten isterlerse. Muazzam pençelerin ve dişlerin yapamadığını, yay, ok, çakmaklı tekrarlayıcı veya gazlı tüfekle kolayca başarabiliyorlardı.

Yırtıcılardan gelen kökenleri Katil Halk'a benzersiz bir sosyal profil kazandırdı. Neredeyse tüm dinleri, tamamen doğal, hayvansal avlanma ve düello dönemlerine izin veren ritüellere sahipti. Bu atavistik dürtüleri boşaltma zorunluluğu, aynı zamanda dini "avcı soylularının" oluşumuna da yol açtı; avcılık, savaş ve cinayet sanatlarında yetenekli ayrıcalıklı savaşçılar. Tüm toplumlar bu yönetici sınıfların altında toplandı; her yıl bir ölüm, seks ve dua orjisine dönüşen düzenli topluluklar. Binlerce yıl boyunca göçebe savaşçılar, bir zamanlar insan olan büyük sürüleriyle birlikte, kıtalardan oluşan bir satranç tahtası üzerinde birbirlerini kovaladılar ve savaştılar.

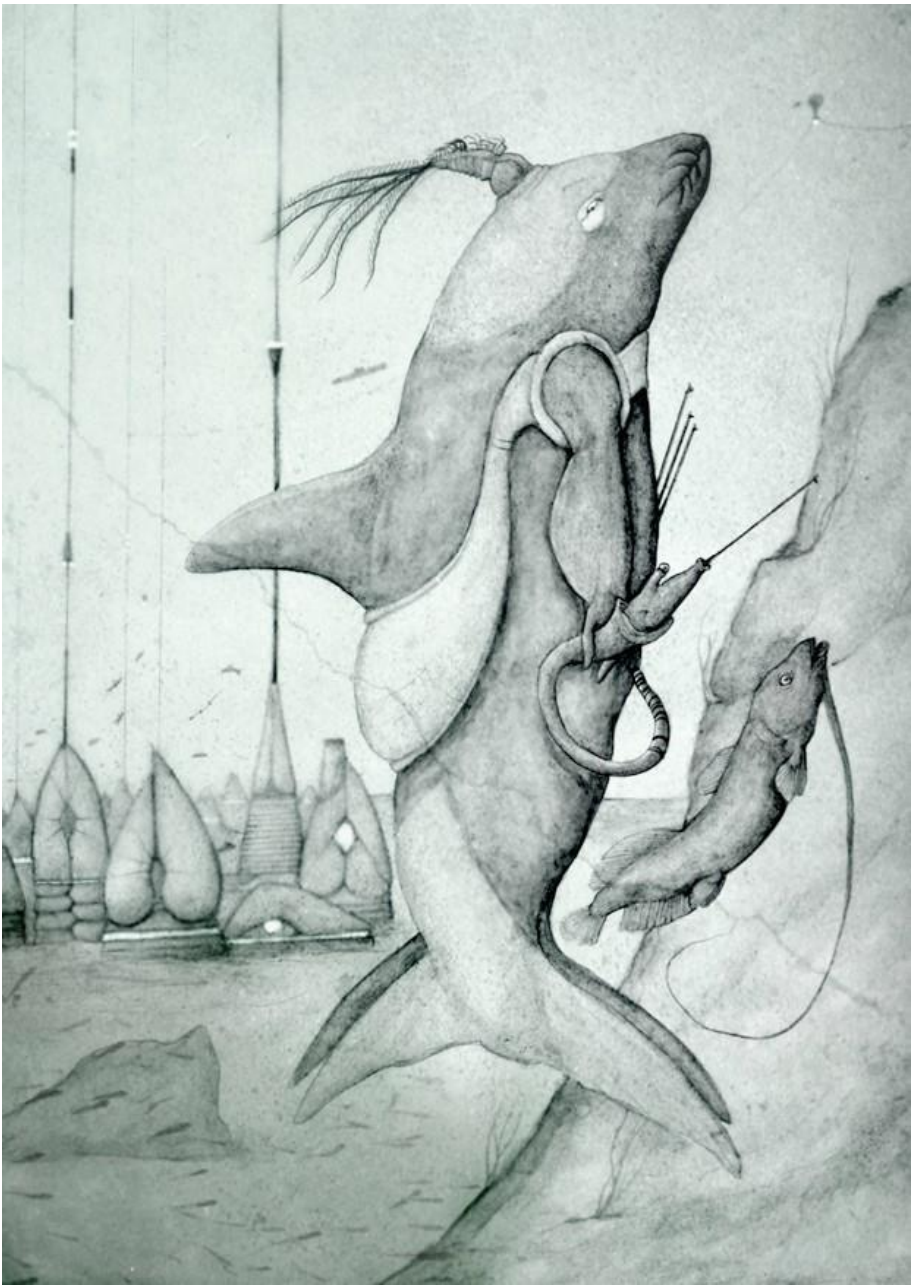
Tüm bu kaos, modernitenin gelişiyle birlikte ortadan kaldırılacaktı. Bir sanayi devrimine benzer bir gelişmede, Katillerden oluşan bir ulus sürüsü yerleşik, yoğun fabrika çiftçiliği yöntemleri geliştirdi. Organize devlet yapısı, laiklik ve teknolojik sıçrama hemen ardından geldi.

Söylemeye gerek yok, bu tür gelişmeler dünyayı ilerici, gelişmiş "fabrika çobanları" ve giderek fanatikleşen "avcı devletler" grupları arasında kutuplaştırdı. Bir taraf eski,

hayvani yollarla, diğer taraf onları kör bir bağnazlıkla kucakladı. Bu onların modernite kriziydi; küresel birliğe giden yolda ilerici ve muhafazakar grupların balkanlaşması. Neyse ki, Killers, belirli noktalarda küresel çatışmaya tehlikeli bir şekilde yaklaştıktan sonra bile kendilerini kurtarmayı başardılar.

Genç bir erkek Katil, ülkesindeki sayısız harap kaleden birini gezer, türlerinin kanlı, değişken tarihinin kanıtıdır. Katil Halkının gezegeni, arkeologların cennetidir. Başka herhangi bir dünyadan daha fazla gömülü karanlık çağ, harap kültür ve düşmüş krallık vardır.

- Bahçe resiflerinde bir Yetiştirici avcı. Canlı araçlar bu canlıların günlük yaşamlarının vazgeçilmez bir parçasıdır; nefes deliğine takılı oksijen filtreli bir kabuklu sayesinde su altında nefes almayı başarır. Özel olarak modifiye edilmiş balık dişleri fırlatan yumuşakça türevi bir tüfek tutar ve arkadaşı, avlarını geri döndürmek için programlanmış, beyni güçlendirilmiş bir balıktır. Arka planda kireçlenmiş kabuklardan yapılmış binalar parıldar ve biyolüminesansla parlar.

Alet Yetiştiricileri

Yüzücülerin Torunları

Eskiden basit yaratıklardı, denize açılan hırpalanmış bir halkın torunlarıydılar. Onların uzak*sapiens*atalar bu tür varlıklara duyarlı bir geri dönüş şansı vermezlerdi, çünkü okyanusların akışkan ortamında teknolojik ilerlemelerin imkansız olduğunu düşünüyorlardı. Ancak Yüzücüler, tüm insan soyunun en gelişmiş ve en çirkin yabancı kültürlerinden birini kurarak bu tür tahminleri çürüttüler.

Endüstri mühendisliğinin temel taşı olan ateşin su altında sürdürülmesi ve kullanılması neredeyse imkansızdı. Ancak, karmaşık alet yapımının uygulanamaz olduğu ortaya çıkınca Yetiştiriciler başka bir yol seçtiler.*yavrulamak*onlar için kendi alet ve makinelerini.

Tür zeki olmadan çok önce başlamıştı. Denizlerdeki sonsuz yaşam çeşitliliğinde, Yüzücüler her zaman bir şekilde faydalı olan organizmaları benimseyip kontrol ettiler. Bir kez evcilleştirildiklerinde, bu yaratıklar isteyerek veya istemeyerek yapay seçilim ve şartlandırma yoluyla değiştirildi. Süreç yavaştı, ancak bir kez başladıktan sonra etkileri korkunçtu.

Breeders'ın modern şehri görülmeye değerdi. Devasa, kalp benzeri yaratıklar besleyici sıvıları kendi kendini onaran, yaşayan kanallardan oluşan bir ağa pompalıyordu. Bu onların bir elektrik şebekesine eşdeğerdi ve Breeders'ın devasa, dış iskeletli konutlarının her birine ulaşıyordu; biyolüminesan ışıklara, titrek kafadanbacaklı derisi televizyonlarına, tıbbi deniz fışkırtıcılarına ve yaşayan yaratıklardan türetilmiş sayısız başka cihaza "güç sağlıyordu". Biyolojideki ilerlemeler

genetik mühendisliği tamamen ustalaşana kadar katlanarak artmıştı. Modern Yetiştiricilerin hayvan kullanmasına bile gerek yoktu; kültürlenmiş dokuların ve kök hücrelerin basit bir manipülasyonu eldeki herhangi bir soruna çözüm sağlayabilirdi.

Genetikteki ustalık birçok engeli aşmıştı. Esneyen okyanus derinlikleri ve Gezegenin birkaç küçük kara parçası artık Yetiştiricilerin kesin olarak kavrayışındaydı. Ancak, onlar sadece gezegensel rüyalarla küçümsemiyorlardı. Yaşama en düşman olan tek alemi fethetmek için cesur girişimlerde bulunarak yeni formlar ve tuhaf yaratıklar hâlâ geliştiriliyordu.

Canlı gemilerine kapatılan Yetiştiriciler, yıldızlara geri dönmek istiyorlardı.

Saurosapientler

Kertenkele Çobanlarının Hayvanları

İnsanlığın nihai mirasçılarından biri insan bile değildi. Kertenkele Çobanları'nın çöküşü sırasında çoğalan sürüngen soyundan geliyorlardı.

Onlarınki, tam anlamıyla altüst olmuş bir dünyanın örneğiydi. İnsanlar akılsız hayvanlara dönüşürken, soğukkanlı sürüngenler gezegenlerinin tropikal ikliminde gelişti. Binlerce yıl geçti ve giderek daha akıllı formlar üretmeye başladılar, bunlardan biri, geçmişteki yırtıcı dinozorların tüysüz versiyonlarına uzaktan benziyordu, aslında duyarlılık eşiğini aştı ve bir dizi medeniyet kurdu.

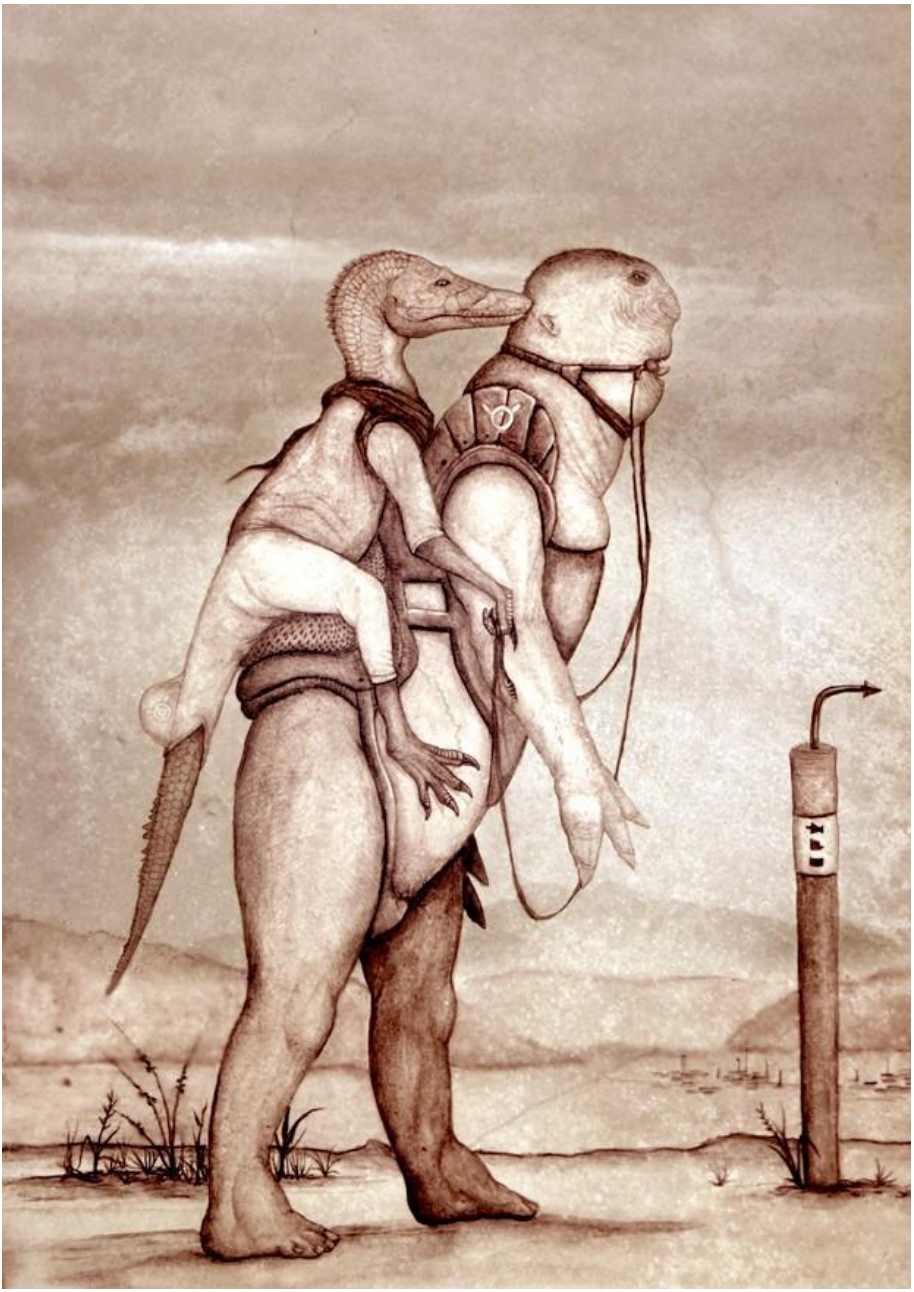
Bu yeni kültürler, gezegenlerini kaplayan korkunç kalıntıların gerçek kökenini anlamakta hızlı davrandılar; o zamana kadar doğal sapmalar veya tanrıların zamansız hatıraları olarak kabul edilen kalıntılar. Ancak şimdi, Qu ve Yıldız İnsanlarının iç içe geçmiş kalıntılarını gerçekte oldukları gibi gördüler. Biyolojik olarak alakasız Sauros'ların insanlığın kültürel kimliğini üstlenmeleri bu anlayış sayesinde oldu.

Sauroslar arkeolojik çabalarında, yiyecek ve iş için kullandıkları hayvanların, kendi varoluşlarının kurucularından geldiğini anlamaya başladılar. Ve yıldızların bir yerinde, onları kötüleştiren güçler, Yıldız İnsanlarından daha büyük güçler, bir gün geri dönebilecek karanlık güçler gizleniyordu. İnsan hayvanları, tıpkı *Panderavis*Saurosapientlerin evrendeki varlıklarını sürdürmek istiyorlarsa dikkatli olmaları gerektiği ortaya çıktı.

Böyle bir gerçekliğin baskısı kültürlerini muazzam bir strese soktu. Bazı gruplar uydurma dinlere yöneldi ve rahatlatıcı fanteziler şemsiyesi altında cahil kaldı. Diğerleri galaksinin tehditlerini kabul etti, ancak paranoyak bir korumacılık söylemine geri döndü. Galaksi onları çok korkutmuştu. Son olarak, galaktik siperleri gören ve harekete geçenler vardı

ne kadar büyük olursa olsun, olasılıklarla yüzleşin. Bu üç grup arasında çatışmalar ve hatta savaşlar nadir değildi.

Sonunda, yüzyıllardır süren anlaşmazlık ilerici grupların lehine çözülmeye başladı. Bilgi, etki ve faaliyet alanlarını genişlettikçe, Saurosapientler galaksiye açılan diğer medeniyetler kadar "insan" oldular.

Sömürgecilerin Torunları

Evrimin kör işleyişi en beklenmedik yolları izledi, en geçici fırsatları değerlendirdi. Modüler İnsanların varlığı bile bu gerçeğin kanıtıydı. Ataları olan Koloniler, hemen hemen her gözlemci tarafından umutsuz sakatlar olarak görülürdü; tutarlı organlardan yoksundular ve varoluşları yosun paspasları gibi su kıyılarını halı gibi kaplamakla sınırlıydı. Ancak ne kadar yozlaşmış olsalar da Koloniler, en zor koşullarda bile hayata tutunabilen dayanıklı kurtulanlar oldu.

Zaman geçtikçe, homojen matlar yerine farklılaşmış koloniler halinde örgütlenmeye başladılar. Kolonilerde, her insan "hücresi" tekil bir işlevi yerine getirebiliyor ve diğerlerinin birleşmesinden faydalanabiliyordu. Böylece, farklı kolonilerin yaşam mücadelesinde kendilerine bir avantaj sağlayacak uzmanlaşmış insan hücreleri geliştirerek birbirleriyle rekabet ettiği büyük örgütlenme çağı başladı. Bazı koloniler, uzaklardan kaynakları sifonlayabilen devasa ana kökler geliştirdiler. Diğerleri köklerini tamamen terk ettiler ve denizyıldızı benzeri ayak bölümleri üzerinde hareket etmeye başladılar. Bazı koloniler, rekabeti yepyeni, ölümcül bir seviyeye taşıyan pençeler ve zehirlerle donatılmış birimler geliştirdiler. Diğerleri, tehdide zırh kaplamasıyla veya devasa gözlerle donatılmış gözetmen hücreleriyle karşılık verdiler.

Bu Koloni silahlanma yarışının nihai galibi, tüm amacı diğerlerini yönlendirmek olan aşırı uzmanlaşmış birimler etrafında örgütlenmiş duyarlı bir koloniydi. Bu koloniler, rakiplerinin parçalarını kendi içlerinde işlev görecek şekilde uyarladıkça gezegenin dört bir yanına yayıldılar. Böylece Modüler İnsanlar doğdu.

Tamamen sanayileşmiş megalopolilerde yaşayan bu yaratıklar, tarif edilemez şekil ve boyut çeşitliliğine sahipti. Kale benzeri koruyucu ormanlardan minik, kaçan kuryelere kadar her şey Modüler bütünün bir üyesiydi. Birbirleriyle birleşip bölünebiliyorlardı veya ihtiyaçlar ortaya çıktıkça parçaları değiştirebiliyorlardı. Tek şey

Değişken varoluşlarının tümünde sabit olan şey zihinsel ve kültürel birlikleriydi.

Biyolojik yapıları gereği bu insanlar imkansızı başarmışlardı. Aslında onlar*yaşamak*herkesin daha büyük, birleşik bir bütünün parçası olmaktan mutlu olduğu, barış ve ütopik eşitliğin olduğu bir dünyada.

Modüler bir koloni, "ellerinde" tuttuğu tıbbi insansız hava aracının ürettiği anti-ülser ilaç spreyleriyle özel bir sindirici üniteyi tedavi eder. Farklı segmentlere dikkat edin, her biri kendi içinde mutasyona uğramış insanlardır.

Uçanların Torunları

Uçanların aşırı yüklü kalpleri onlara evrimsel olarak kazanan bir el vermişti ve gökleri doldurmak için çeşitlendiler. Göklerdeki rekabetin, onların hızlandırılmış metabolizmaları için bile çok yoğun hale gelmesinden önce sadece bir zamandı.

Bazı soylar kanatlarını bırakıp yere geri döndüler ve farklı avcılar, otçullar ve hatta yüzücüler olarak yaşadılar. Hava adaptasyonları onlara yerde bir avantaj sağladı ve muazzam büyüklükte ve çeviklikte formlar ürettiler. Harika varlıklar vardı, ancak karasal gök canavarlarından hiçbir duyarlılık çıkmadı. Bunun yerine, medeniyet gökyüzünde çiçek açtı. Suda yürüyen, leylek benzeri avcılardan bir tür, dünyayı hayal edebilecek ve ona göre davranabilecek kadar büyük bir beyin geliştirdi. Kaygan, bataklıkta yaşayan avları yakalamak için zaten çok yönlü olan ayakları daha da eklemli hale geldi ve el rolünü üstlendi. Bir telafi olarak, hava akışlarının bir kısmını kaybettiler, ancak vücutlarıyla yapamadıklarını zihinleriyle telafi edebiliyorlardı.

Uçma güçleri, Pterosapienleri uluslar ve sınırlar icat etmeden önce küresel bir halk haline getirdi. Seyahat etmenin böylesine doğal bir kolaylığıyla, fikirler ve bireyler toplumsal farklılıkların kemikleşmesi için çok hızlı yayıldı. Gezegensel bir farkındalıkla hareket ederek, devasa, karasal akrabalarını yetiştirdiler, tüneklerden şehirler ve flüt kuleleri inşa ettiler, atomu kontrol altına aldılar ve ortalama bireyin toplumsal refahından (çok fazla) ödün vermek zorunda kalmadan ve kavgacı hiziplere bölünmeden yıldızlara bakmaya başladılar.

Hayatları ne kadar eşitlikçi görünse de, bodurlaştırıcı, kaçınılmaz bir bedel ödediler. Kalpleri, güçlendirilmiş halde bile, aynı anda hem uçma güçlerini hem de grotesk derecede büyük beyinlerini desteklemekte zorluk çekiyordu. Sonuç olarak, türlerinin geçici bir ömrü vardı. Bir Pterosapien iki yaşında cinsel olarak olgunlaşıyor, on altı yaşında orta yaşlı oluyordu ve genellikle bizim zamanımıza göre yirmi üç yıl sonra ölüyordu. Bu kasvetli döngü

varoluşlarının her anını içtenlikle takdir etmelerine neden oldu ve bunun üzerinde ateşli bir yoğunlukla düşündüler. Pterosapien filozoflarının bir raf dolusu parşömenleri her insan kütüphanesinin kıskanacağı bir şey olurdu. Onların şehirlerinde, hayat gerçeküstü bir hızla akıp gidiyor, geçici son teslim tarihlerine yetişmek için acele ediyordu.

Melek uçucular bir tür olarak kalp hastalığının kurbanıydı.

Bir Pterosapien, bir sahil beldesinin tuhaf binalarının yanında poz veriyor. On gün sürecek olan bu tatil, onun geçici hayatındaki tek tatil olacak.

Asimetrik İnsanlar

Lopsiderlerin torunları

Yerçekimi tarafından bükülmelerine rağmen, Lopsider'lar duygularını yeniden kazanmayı başardılar ve birkaç milyon yıl gibi kısa bir sürede bir medeniyet geliştirdiler. Bodur, krep benzeri binalar gezegenlerinin her tarafına yayılmıştı. Bu yapılar ezilmiş sığınaklara benziyordu ve hiçbir zaman birkaç metreden yüksek değillerdi. Çok önemli görünmüyorlardı, ancak bu tür yapılar yer altı evlerine, okullara, hastanelere, tapınaklara, üniversitelere, ayrıca elçiliklere, hapishanelere, tımarhanelere, komuta merkezlerine ve cephaneliklere girişlerdi. Garip hayatlar yaşadılar, ancak Lopsider'lar tüm erdemleri ve kötülükleriyle insandı. Bu nedenle, dışarıya doğru genişlemeleri ve kolonileştirmek için yeni sınırlar aramaları oldukça doğaldı. Neyse ki, güneş sistemleri, yerçekimi hariç hemen hemen her bakımdan Lopsider'ların ana gezegenine benzeyen başka gezegenlere ev sahipliği yapıyordu. Ancak bu kadar önemsiz ayrıntıların onları durdurmasına izin vermeye istekli değillerdi.

Tarihleri boyunca insanlar, geleceklerini korumak için her zaman kendilerini değiştirme riskini almışlardı. Bu riskli bir kumar olsa da, Marslı Amerikalılar'ın günlerinden beri işe yarıyordu. Ancak, yassılaştırılmış Lopsider gövdesini iyi huylu bir yerçekimi için yeniden tasarlamak gerçekten de devasa bir görevdi. Deneylerin sınırlı bir başarıya ulaşmasının bile binlerce yıl sürdüğünü söylemek yeterli. Sayısız denemeden sonra, Asimetrik İnsanlar doğdu, daha doğrusu yapıldı. Vücutları önemli ölçüde değişti; yüksek yerçekimli toprakta kaymak için kürek benzeri ayak parmakları kırkayak bacaklarına dönüşmüştü ve tekil, kavrayıcı el aşırı derecede uzamıştı. Garip yüzleri, pisi balığı benzeri bir varoluştan geri döndükten sonra ters çevrilmiş ve baş aşağı çevrilmişti. Bükülmüş olsalar da, bu yeni ırkın üyeleri, düzleştirilmiş atalarına göre muazzam avantajlardan yararlanıyordu.

Sosyal gelişimleri de geçmişteki Marslı Amerikalılarınkine paraleldi. Bir kez daha altın bir çağ yaşandı, ardından artan gerginlikler ve gezegenler arası savaşlar yaşandı. Ancak Marslıların aksine, Asimetrikler ebeveyn ırklarını acımasızca yok ettiler ve güneş sistemini tek başlarına yönetmeye devam ettiler. Yolda,

Qu ve Yıldız Halkı'nın kalıntıları ve muazzam bir şekilde ilerlediler. Kendi alemlerinde muzaffer olarak, daha fazla başarı için göklere yöneldiler.

- Asimetrik bir asilzade, tuhaf anatomisini ortaya çıkarmak için çıplak poz veriyor. Normalde, bu yaratıklar birbirine bağlı, büyütülmüş çorap yığınlarına benzeyen ayrıntılı giysiler giyerler.

Simbiyotlar

Parazitlerin Torunları

Zaman geçtikçe parazitler ile konakları arasındaki ilişkiler o kadar birbirine bağlandı ki, bu durum bir tür bağımlılık haline gelmeye başladı.*işbirliği*bireylerin. Bunlar artık tek taraflı ilişkiler değildi; konakçıların besleyici kanı karşılığında, parazitler yırtıcılara ve diğer tehlikelere karşı erken uyarı olarak gelişmiş duyularını sundular.

Böylece simbiyotik ilişkilerin büyük bir "silahlanma yarışı" başladı. Bazı "parazitler" konakçılarına daha büyük gözler, diğerleri daha keskin koku alma, duyma duyuları veya hatta zehirli tükürük, kötü kokulu spreyler veya ekstra bir ısırık şeklinde ek savunma silahları sundular. Konaklar daha uzun koşu bacakları, daha güçlü gövdeler ve kan damarları bakımından zengin ve yalıtım kürküyle kaplı özel, ergonomik yuvalama alanlarıyla iyiliğe karşılık verdi. Parazit ve konak türlerinin farklı kompleksleri evrimleşti ve yalnızca kendi aralarında uyumlu oldular.

Bu tür yaratıkların gelişimi bir bakıma, ışık yılları uzaklıktaki kendi dünyalarında gelişen büyük Modüler kolonileri anımsatıyordu. Ancak Modülerlerin aksine, Simbiyotların bileşenleri aynı temel organizmanın değiştirilmiş varyasyonları yerine farklı türlere aitti. Sonuç olarak, her iki ilişki de aynı noktaya vardı: Duyarlılık.

Belirli bir kıtanın tenha ormanlarında yeni bir parazit türü gelişti. Akrabalarının balistik zehir spreyleri, bulaşıcı iğneleri veya aşırı hipertrofik kol pençeleri yoktu. Bunun yerine, bu parazitler daha basit bir pazarlık sundular; tam teslimiyet karşılığında düşünme yeteneği. Başlangıçta bu ilişki daha çok bir at ve binicisine benziyordu, ancak birkaç yüz bin yıl sonra

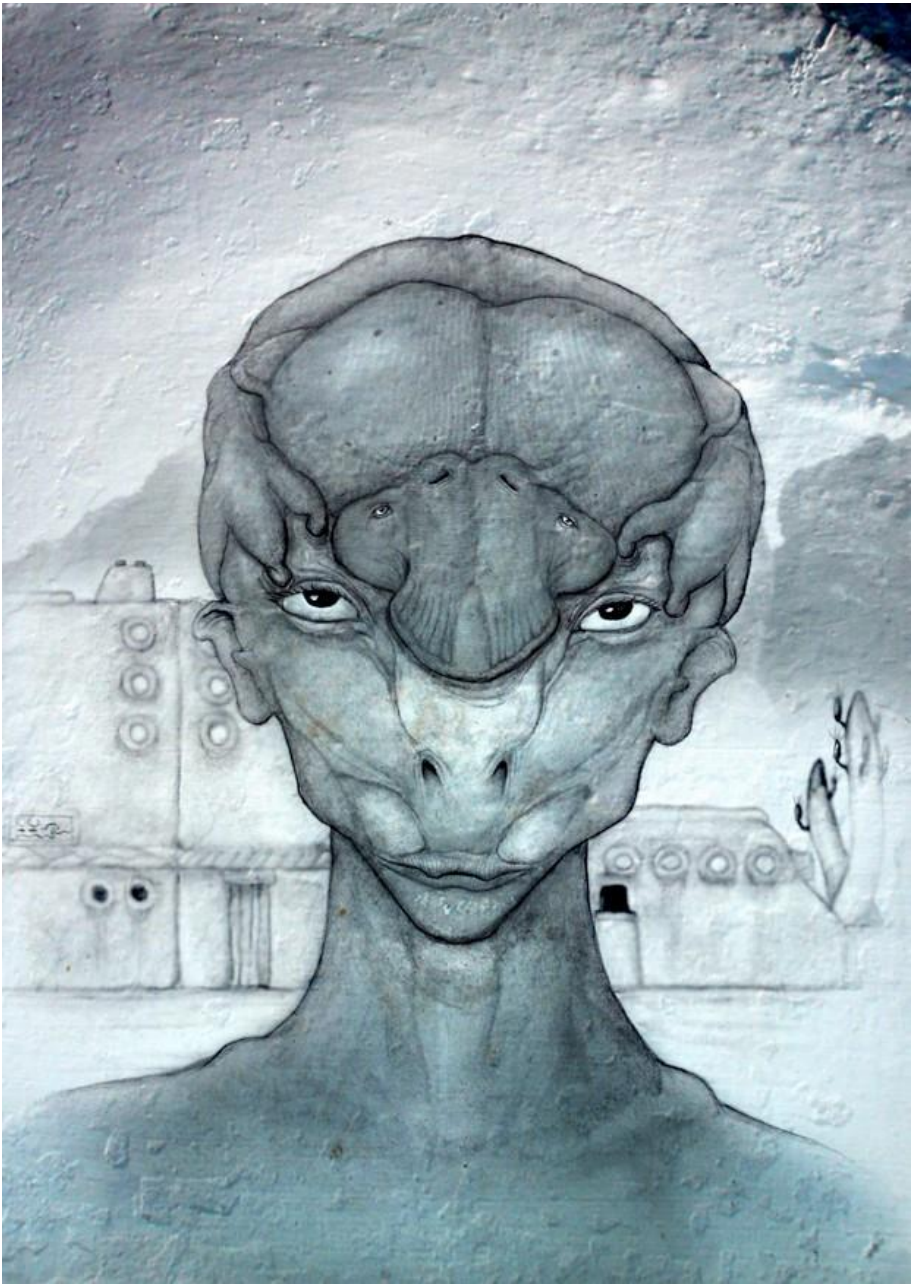
Simbiyotlar, dokunsal ve kokusal sinyallerin bir kombinasyonu yoluyla ev sahiplerini kuklalar gibi yönlendirebiliyorlar.

Birkaç bin yıl daha geçti ve bu birleşik varlıklar, ülkeler, politikalar ve hatta savaşlarla dolu, bizimkine çok benzeyen bir düzen geliştirdiler, ancak yeni küreselleşen dünya kültüründe azaldılar. Bu çağda teknoloji, ev sahiplerinin çoğu işlevini yerine getiriyordu, ancak bu yaratıkların gelişen bir şekilde yetiştirilmesi gelenek ve basit verimlilik nedeniyle hala devam ediyordu. Ortalama bir Simbiyot, günü iş ev sahibiyle başlatır ve işten eve döndüğünde daha rahat bir ev sahibine geçerdi.

Ve belki de, kokulu televizyonda, milyon yıllık Qu kalıntılarının kazılarıyla ilgili haberlerin, Yıldız Adam enkazlarından kurtarılan harikulade keşiflerin, ya da yıldızları dinlemek için her yere uzanan devasa radyo dizilerinin kokusunu alacaktı.

Bu her yerde tekrarlanan bir düzendi.

-Bir Simbiyot, birkaç ev sahibinden birinin üzerinde poz veriyor. Arka planda, akılsız ev sahipleri için insan boyutunda kapılar ve zeki patronları için daha küçük delikler bulunan kırsal konutlarından bazıları görülebilir.

Parmak Balıkçılarının Torunları

Parmak Balıkçıları zaten insan sonrası ırkların en farklıları arasındaydı. Zıpkın benzeri parmakları ve neredeyse timsah ağızlarıyla, ebeveyn soyuna hiç benzemiyorlardı. Ancak bu form bile duyarlı torunlarına muhafazakar görünecekti. Birçok küçük, dağınık ada, izole alt kıtalar ve farklılaşmış nişlerle, ana dünyaları, belirli türlerin izole üyelerinin doğru koşullar altında vahşice farklı formlara evrimleşebildiği bir evrim kazanıydı. Bu durum, eski Dünya'daki Madagaskar, Galapagos veya Hawaii ada alemlerine benziyordu, ancak bu sefer küresel ölçekteydi.

Balıkçıların bazı torunları, ıssız adalarda mahsur kaldıklarında küçüldüler ve balıkçı pençelerini zarif kanatlara dönüştürdüler. Diğerleri doğrudan denize yöneldiler ve balinaların, yunusların ve mosasaurların benzerleri oldular. Bu evrimsel kaynaşma içinde, belirli bir soy, ataları Yelkenli İnsanları doğurdu.

Onlar da parmaklarını kanatlara uzattılar, ancak bunlar uçmak için kullanılmadı. Bunun yerine, onları okyanuslarda zahmetsizce süren yelkenler haline geldiler. Parmaklar yelkenlere dönüştüğünde, pelajik avlarını yakalamak için ağızlarını ve uzatılmış dillerini kullandılar. Bu organlar sonunda Balıkçıların uzun süredir körelmiş, hünerli ellerinin rolünü üstlendi. Sonsuz denizlerde daha iyi yol alma ihtiyacı, hafızaları üzerinde kaçınılmaz bir baskı oluşturdu ve Denizcilerin beyinleri de buna uygun olarak büyüdü. Bu denizcilerden birinin düşünebilecek kadar akıllı hale gelmesi sadece zaman meselesiydi.

Duygulu olduklarında bile, Yelken Halkı'nın herhangi bir toplumsal istikrara kavuşması için uzun zamana ihtiyacı vardı. Dağınık dünyaları, aynı şekilde dirençli bir şekilde rekabet eden ve savaşan muazzam bir kültür çeşitliliğine yol açtı. Nesiller boyunca, kabile savaşçılarının anlatılmamış filoları, çağlar boyunca süren, anlamsız çatışmalarda birbirleriyle savaştı. Göçebe savaşçılar ve korsan toplumları kaçınılmaz olarak ortaya çıktı ve kontrol edilemeyen şiddet döngüsünü uzattı.

Sadece belirli bir savaşçı kabile endüstriyel ölçekte savaş geliştirdiğinde ve devlet toplumu bunu desteklemeye ihtiyaç duyduğunda ve sonra, sadece bu modernite kavramı bir barış fikri doğurduğunda Yelken Halkı sonunda birleşmeyi başardı. Nesiller boyunca kan, okyanusları çok uzun süre lekelemişti.

Bir Denizci, arka planda zıpkın kullanan arkadaşıyla ava çıkıyor. Doğaları gereği aşırı vahşi olan bu insanlar, modern yaşamda kan susamışlıklarını bastırmak için sıklıkla vahşi avlanma kampanyalarına başvuruyorlar. Dillerinden türemiş 'ellerine' ve aslında Yelken Halkı'nın uzak kuzenlerinden biri olan eşlik eden uçan yaratığa dikkat edin.

Hedonistlerin Torunları

Durağan cennet dünyaları ile doğası gereği yavaş evrim tempoları arasında sıkışmış, haz dolu varoluşları değişime karşı bağışık görünüyordu. Belki de bu bir milyon yıl kadar geçerliydi. Ancak daha büyük ölçeklerde, tam durağanlık bir masaldı.

Belirli bir çağda, jeolojik çalkantılar dünyalarının sığ okyanusları üzerine devasa toprak kütleleri fırlattı. O zamana kadar günümüz İzlanda'sından daha büyük olmayan tek bir adada sıkışıp kalmış olan Hedonistler, bu yeni otlakları kolonileştirmekte gecikmediler. Bu daha çok gerekli bir göçtü, çünkü yeni toprakları yükselten olaylar aynı zamanda atmosferi boğan ve güneşi engelleyen muazzam kül bulutları da fırlatmıştı. Masumiyetleri sonunda bozuldu, Hedonistlerin çoğu uyum sağlayamayarak öldü. Hayatta kalan tek kişiler, atalarının üreme tuhaflıklarını terk eden hızlı üreyen ucubelerdi. Yeni doğan kıtayı kolonileştiren ve Hedonistlerin duyarlı mirasçıları olan Satyriac'lar da dahil olmak üzere çok sayıda türün ortaya çıkmasına neden olan bu formlardı.

Bu varlıklar atalarına büyük ölçüde benziyorlardı, ancak artık devasa "kuyrukları" vardı; genişlemiş pelvik kaslarından ve yağdan örülmüş kemiksiz denge organları. Bu uzantı boyunca, tüm vücutları yatay, neredeyse dinozorvari duruşlarda yeniden yönlendirilmişti. Atalarının çılgın üreme stratejilerini terk etmiş olsalar da, sosyal yaşamları hala rahat bir cinselliğin hoş bir tonunu koruyordu.

Satyriac medeniyeti kendini küresel olarak kurmakta hızlıydı, çünkü ek kara kütlelerine rağmen, dünyalarının karasal alanı Avustralya'dan daha büyük değildi. Bir süre üç ve sonra iki kara imparatorluğu birbirleriyle rekabet etti, ardından sayısız küçük ulusa bölündü ve sonunda tutarlı bir dünya düzeninde yeniden birleşti. Bu noktadan sonra, Satyriac dünyası bir kez daha festivaller, konserler ve ritüelleştirilmiş orjilerle noktalanan bir zevk Valhalla'sı haline geldi

her çalışma haftası. Ancak bu sefer, her şey gerçek zekayla tadına varılabilirdi.

Satyriac izleyicileri, sanatçının şarkısının doruk noktasına ulaşmasıyla çılgına döner. Bu tür olaylar Satyriac yaşamının günlük bir parçasıdır.

Böcekfagının torunları

Zamanla böcekçil ataları avlarına benzemeye başladı. Bir zamanlar sokmalara ve ısırıklara karşı savunma amaçlı kullanılan sertleşmiş, deri yüz plakaları kemikleşti ve çene yapısına entegre oldu. Az sayıda parmak ve ayak parmağı olan elleri ve ayakları kıskaç benzeri bir hale geldi. Hatta metabolizmaları bile gezegenlerinin ılık, tembel ikliminde kısmen ektotermiye geri döndü.

Ama hiçbiri değildi*onlar*onlara hayatta kalmada üstünlük sağlayan adaptasyonlar. Basitçe söylemek gerekirse, doğuştan gelen bir kusur onların duyarlılıklarını yeniden kazanmalarını sağladı. Qu tarafından boğulduktan sonra bile, Yıldız İnsanlarının genleri hücrelerinde uykuda kaldı. Tamamen tesadüf eseri, Insectophagi'nin bir soyu atavistik bir gerileme geliştirdi ve bu da daha büyük beyinlerle sonuçlandı. Bu da tam da kaba taş aletlerle böcek yuvalarını kırmada işe yaradı.

O andan itibaren her şey yokuş aşağı gitti. Kendi başına binlerce yıl sürse de, taş baltadan uzay gemisine gelişim jeolojik zaman açısından göz açıp kapayıncaya kadardı. Diğer birçok tür gibi, Bug Facers da tarımsal (onların durumunda kovan çiftçiliği) imparatorluklar, sömürge girişimleri, endüstrileşme, büyük dünya savaşları ve sonunda küreselleşmiş dünya devletleri olarak ardışık döngülerden geçti. Ancak onların gelişimini diğer tüm insan sonrası türlerden ayıran bir şey vardı.

Bir başka uzaylı istilasıyla karşı karşıyaydılar.

Tarih, istilacılar hakkında pek bir şey kaydetmez, ancak Qu'nun aksine, onlarınki tekil bir çabaydı ve yoğun bir yörünge ve kara savaşları döngüsünde yenildi. Yenilmiş olmalarına rağmen, istilacılar geride izlerini bırakmayı başardılar. Ayrıldıktan uzun süre sonra bile Bug Facer ana gezegeninde gelişen kendi bitki örtüsünü ve hayvanlarını tanıttılar. Daha da önemlisi, zavallı Bug Facer'lara patolojik bir türler arası yabancı düşmanlığı aşıladılar, öyle ki diğer yıldızlardaki insan sonrası kuzenlerinden bile korkuyorlardı.

Kaderin ironik bir cilvesi sonucu, korkuları haklı olmaktan öteye geçmeyecekti, ancak henüz değil. Bug Facers'ın hala zamanı vardı.

Gezegenlerindeki en güzel kız olduğu iddia edilen bir Böcek Suratlı ünlü, bir kıyı köyünün önünde poz veriyor. Uzakta, gizemli uzaylı istilacılardan kalan gaz torbası benzeri ağaç yaratıkları görülebiliyor.

Asteromorflar

Uzaycıların Torunları

Başlangıçta mülteciler olan Uzaylılar, yıldızlar arası uzayın enginliğini çabucak kavradılar. İzole uzay gemileri bir araya gelerek çoğaldı ve tüm dünyaları barındıracak kadar büyük, birbirine kenetlenmiş devasa bir eser oluşturdu. Ancak Asteromorph başkentinin içinde hiçbir gezegen yoktu; sadece sakinlerinin en sonunda tam kapasiteyle gelişebileceği mağaramsı, yerçekimsiz baloncuklar vardı.

Ağırlığın kısıtlamalarından kurtulan vücutları ince ve böceksi bir hal aldı, her bir parmak çok sayıda ince, çok yönlü uzuvlara doğru uzanıyordu. Bunların dışında, gelişmiş tek organları türemiş jet sfinkterleriydi; bu da daha sonra hareketin başlıca aracı haline geldi. Ama hepsinden önemlisi beyinleriydi, şişkin, şişkin beyinleri.

Yerçekiminin hiçbir engeli olmadan, insan beyni benzeri görülmemiş boyutlara büyüyebilirdi. Her nesil, daha büyük kafatası kapasitesine sahip yavrular üreten deneyler tasarladı ve bu da günlük hayatlarını günümüz insanlarının kavrayamayacağı kavramlar ve yapılarla düşünen varlıklara yol açtı. İnsan zihninin fizyolojik sınırları uzun zamandır tartışılıyordu. Şimdi, bu sınırların gerçekten gerçek olduğu ve bunları aşabilen bireylerin felsefe, sanat ve bilimde de yeni alanlar fethedeceği belirlenmişti. Her şey değişti.

Yine de insanlığın bazı yönleri, örneğin genişleme arzusu, varlığını sürdürdü. Bu amaçla Asteromorflar küresel alt gemilerden oluşan büyük filolar inşa ettiler ve etkilerini göklere, her yıldız kümesine ve her yıldız sistemine yaydılar. Bin yıldan daha kısa bir süre içinde, galaksi yeni ve çok daha yabancı bir İnsan İmparatorluğu tarafından kuşatıldı.

Gariptir ki, egemenliği yeni ortaya çıkan insan sonrası türlerden hiçbirini içermiyordu, çünkü efendileri gezegenlere, o bodur, yerçekiminden zincirlenmiş toprak ve buz toplarına olan ilgilerini tamamen kaybetmişlerdi.

Yeni doğan gemiler yıldız sistemlerinin dış kenarlarına rahatça yerleşip, mücadele eden akrabalarının hayatlarını sessizce gözlemliyorlardı.

Tarihte ilk kez, sayısız insan semalarında gerçek Tanrılar vardı. Sessizlerdi ve çoğu zaman fark edilmiyorlardı bile, ancak uyanıklıkları sonunda karşılığını alacaktı.

İkinci Galaktik İmparatorluk

Zamanla, duyarlı post-insanlar galaksiye ulaşmaya başladı. Kaçınılmaz olarak Star Men'in kalıntılarına rastladılar ve yıldızlararası atalarını buldular. Bu keşifleri bir farkındalık izledi; onlar gibi, hayal edilemeyecek mesafelerde başkaları da olabilirdi. Böylece, yeni doğan medeniyetler gökyüzünü araştırmaya koyuldular.

Hepsi radyo iletişimiyle kurulan temaslar eşit bir şekilde dağılmamıştı. İmparatorluk, Qu'nun ayrılmasından birkaç milyon yıldan biraz daha uzun bir süre sonra, ilk Killer Folk ile Satyriacs arasındaki ilk diyalogla başladı. Birkaç bin yıl sonra, okyanus derinliklerinden canlı radyo dizileri aracılığıyla gelen Tool Breeders da onlara katıldı.

Duyarlı türlerin ikinci dalgası, Modüler Bütün, Pterosapiens ve yeni gelişen Asymetrikler göksel kuzenleriyle temasa geçtiğinde, takip eden on milyon yıl içinde katıldı. Son olarak, sonraki yirmi milyon yılda, Sauros, Yılan İnsanlar, Parazit/Simbiyotlar ve Yelken İnsanlar gibi yeni gelişen medeniyetler, gelişen Galaktik İmparatorluk ile art arda temasa geçti. Böcek Yüzücüler tüm sürecin farkındaydı, ancak yabancı düşmanlığı deneyimleri nedeniyle, ancak kırk milyon yıllık şaşırtıcı bir sessizlikten sonra açıldılar.

Bu birlik bir konuşma imparatorluğuydu, çünkü yıldızlar arasında gerçek bir seyahat pratik olmak için çok zordu. Star Men'in geçmişteki kolonileri gibi, post-insanlar da kısıtlanmamış bilgi ve deneyim alışverişi yoluyla işbirliği yaptılar. Şaşırtıcı çeşitlilikte kültürlerin her yönünü kapsamasına rağmen, İmparatorluğun çabaları iki ana konuya odaklanmıştı; siyasi birleşme (homojenleşme olmasa da) ve galaktik farkındalık; olası uzaylı istilalarına karşı sürekli hazırlık. Herkes gizemli Qu'nun kalıntılarıyla karşılaşmıştı. Kimse aynı senaryonun tekrarlanmasını istemiyordu.

İkinci İmparatorluk, Asteromorflarla karşılaştığında (galaksiyi kendi İnsan İmparatorluklarıyla sessizce doyurmuşlardı), en kötüsünden korktular. Ama onlar için şans eseri, tanrısal varlıklar

İkinci İmparatorluk'la veya onun dünyalarından hiçbiriyle ilgilenmiyordu. Asteromorflara geniş bir mesafe bırakıldı ve oldukları gibi kabul edildiler; anlaşılmaz, her şeye gücü yeten doğa güçleri.

Bu koordineli çaba neredeyse seksen milyon yıl sürdü ve bu süre zarfında üye türleri daha önce hayal bile edilemeyen kültür, refah ve teknoloji seviyelerine ulaştı. Her tür, kendi ülkelerinden birkaç düzine dünyayı kolonileştirdi; bu ülkelerde uluslar, kültürler ve bireyler varoluşlarının en yüksek potansiyellerine kadar yaşadılar.

Söylemeye gerek yok, tüm bunlar yalnızca sürekli iletişim ve Galaksi'ye tam bir açıklıkla mümkündü. Çoğu topluluk bunu hafife aldı ve galaktik diyaloglara görev bilinciyle katıldı. Ancak katılmayı reddeden sessiz, karanlık varlıklar da vardı. Onlar aracılığıyla İmparatorluğun yıkımı gelecekti.

Harabe Avcılarının Torunları

Qu dersinden sonra, İkinci Galaktik İmparatorluk uzaylı istilasına karşı sürekli bir gözetleme yaptı. İronik olarak, kendi aralarında bakmayı ihmal ettiler. Galaksinin ikinci büyük istilası dışarıdan değil, içeriden geldi.

Diğer türler sadece hayvanken, Star Men ve Qu'nun sırlarını miras alacak kadar şanslı olan Ruin Haunters, teknolojik yetenekte muazzam bir ilerleme yaşamıştı. Hepsi bir arada, boşluğun Asteromorfları kadar, hatta daha da gelişmişlerdi. Fakat*onların*ascendancy aklı başında bir şey değildi. Çoğu Ruin Haunters'ın zaten Star Men'in tek mirasçısı oldukları gibi çarpık bir varsayımla delirdiğini hatırlayın. Diğer gezegenlerdeki akrabalarıyla iletişim kurmayı reddettiler ve kendi işlerine baktılar. Bu nevrotik kibir, Ruin Haunters kendilerini değiştirdikten sonra gerçekten tehlikeli boyutlara ulaştı.

Bu değişikliğin kökeni daha önceki bir felakette yatıyordu. Ruin Haunters'ın güneşi hızlı bir genişleme evresinden geçiyordu ve tür, ne kadar gelişmiş olursa olsun, süreci durdurmak için hiçbir şey yapamıyordu. Bu yüzden Haunters en iyi ikinci şeyi yaptı ve bedenlerini değiştirdi.

Güneş genişlemesinin cehennem koşulları, biyolojik bir yeniden yapılanmanın tamamen söz konusu olmadığı anlamına geliyordu. Bu nedenle, Haunters bedenlerini makinelerle değiştirdi; yerçekimi alanlarının ince manipülasyonları yoluyla çevrelerini hareket ettiren ve şekillendiren yüzen metal küreler. Daha önceki versiyonlarda küreler hala son Haunters'ın organik beyinlerini kucaklıyordu. Ancak ardışık nesillerde, zihni kuantum bilgisayarları içinde tutmanın yolları tasarlandı ve dönüşüm mutlak hale geldi. Harabe Haunters'ın yerini tamamen mekanik Gravital aldı.

Organik olmasa bile Gravital hala insan rüyalarını, insan hırslarını ve insan ihtişam sanrılarını koruyordu. Bu, uzayı kolayca geçmelerine izin veren mekanik gövdelerle birleşince, yıldızlar arası savaşı korkutucu bir olasılık haline getirdi.

Makine İstilası

Gravital'in hazırlanması uzun zaman aldı. İtki sistemleri mükemmelleştirildi ve yıldızlar arası sıçramalara dayanabilecek yeni gövdeler tasarlandı. Ama sonunda zamanın yakın olduğuna karar verdiklerinde, *Hiçbir şey* katliamdan sağ kurtuldular.

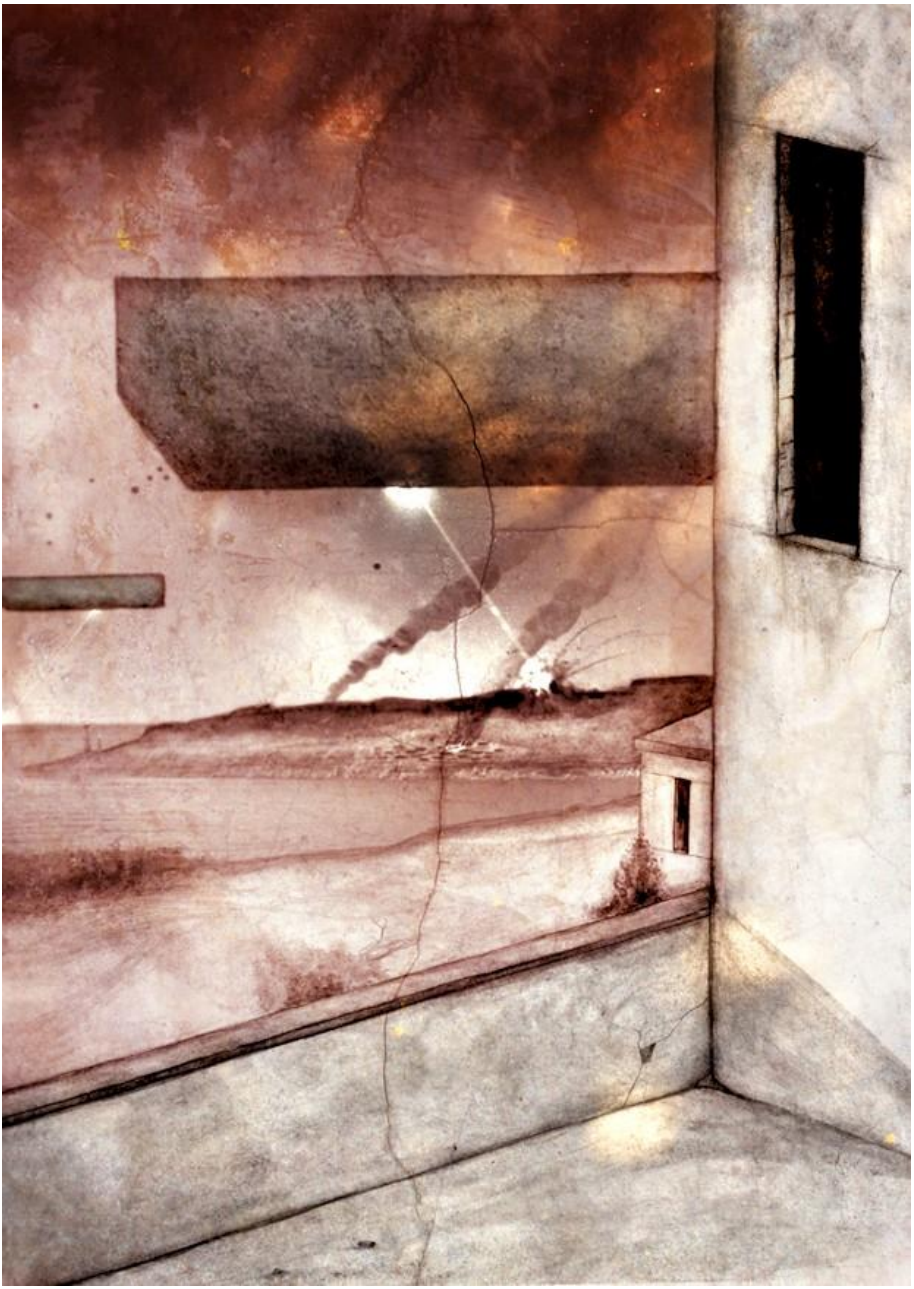
İstilalar acımasızca basit bir planı takip etti. Hedef dünyaların güneşleri abluka altına alındı ve ışıkları özel olarak inşa edilmiş, milyonlarca mil yelkenlerin arkasına hapsedildi. Ölmekte olan dünyalar direnmeyi başarırsa, iki asteroit onları bitirdi. Muazzam istila filoları inşa edildi, ancak bunları konuşlandırmak nadiren gerekliydi. Makineler kuzenlerini tamamen hazırlıksız yakalamıştı.

Hepsi nispeten kısa, on bin yıllık bir sürede gerçekleşen büyük ölümler, soykırım ve dehşetin sınırlarını zorladı. Yeni insan türlerinin neredeyse tamamı; kitlesel yok oluşlara katlanmış, evrimsel bıçak sırtlarında yol almış ve kendi dünyalarını inşa etmek için hayatta kalmış benzersiz varlıklar, iz bırakmadan yok oldular.

Qu bile hayata sadık kalmıştı, kurbanlarını çarpıtmış ve boyun eğdirmişlerdi, ama sonunda onların hayatta kalmalarına izin vermişlerdi. Ancak makineler için hayat bir lükstü.

Bu kadar kapsamlı bir acımasızlık, ironik bir şekilde, gerçek bir nefretten kaynaklanmıyordu. Mekanik bedenlerine uzun zamandır alışmış olan Gravital, organik kuzenlerinin yaşamını kabul etmiyordu. Bu ilgisizlik, Star Men'in tek mirasçıları oldukları yönündeki akıl dışı iddialarıyla birleştiğinde, yok oluşlar, örneğin terk edilmiş bir binayı yıkan bir mühendisin sıradanlığıyla gerçekleştiriliyordu. Makinelerin yönetimi altında, Galaksi yepyeni bir karanlık çağa girdi.

-Makinelerin, Killer Folk'un kıyı şehirlerinden birine doğrudan yaptığı nadir bir istila örneği. Çoğu zaman İkinci İmparatorluk sakinleri, böylesi çatışmalara gerek kalmadan, küresel olarak yok edildi.

İşgali Düşünürken

Makine İstilası, galaksinin gördüğü en büyük yok oluş dalgasını başlattı; çünkü bu, bir türün diğerine karşı basit bir savaş eylemi değil, yaşamın sistematik bir şekilde yok edilmesiydi.

Böylesine büyük bir olayı ele alırken, romantik sanrılara kapılmak kolaydır. Gravital'ı 'kötü' olarak nitelendirmek, tüm bölümü nihilist, 'her şeyin sonu' türünden bir senaryo olarak değerlendirmek kadar kolaydır. Bu yaklaşımların her ikisi de, herhangi bir tarihi durumda olacağı gibi, devasa yanılgılardır.

Başlangıçta, Gravital kötü değildi, en azından kendi algılarına göre. Bu varlıklar, mekanik olmalarına rağmen, hayatlarını bireyler olarak sürdürüyor ve tutarlı toplumlar içinde faaliyet gösteriyorlardı. Organik miraslarını teslim etmişlerdi ancak zihinleri gerçek makinelerin soğuk, hesapçı motorları değildi. Bir milyar ruhu yok edecek emirler verdikten sonra bile, bir Gravital*Ev*gitmek ve kulağa ne kadar inanılmaz gelse de,*aile*ve bir daire*Arkadaşlar* gerçek bir sevgi hissettiği. Merhametle donatılmış olmalarına rağmen, organiklere karşı sert muameleleri, daha önce de belirtildiği gibi, onların yaşama hakkını anlamadaki basit bir yetersizlikten kaynaklanıyordu.

Dahası, Gravital, evreni mahvetmek gibi bir amacı olan tekil, bölünmez bir bütün oluşturmuyordu. Doğrusu, teknolojik ilerlemeleri onların pan-galaktik bir varlık oluşturmalarına izin vermişti, ancak Makine İmparatorluğu kendi içinde siyasi hiziplere ve hatta dini inançlara bölünmüştü. Bu fay hatlarının üzerine ailelerin ve bireylerin günlük yaşamları ve kişisel meseleleri yerleştirilmişti. Herhangi bir duyarlı varlık gibi, bir kimlik duygusuna ve dolayısıyla farklı gündemlere sahiptiler.

Makine istilası her şeyin sonu anlamına da gelmiyordu. Kesinlikle yaygın bir yaşam yıkımı vardı, ancak kaybedilen şey 'sadece' organik yaşamdı. Enerjiyi tüketen, onu üreme, düşünce ve hatta evrim için yönlendiren makineler, karbon tabanlı herhangi bir organizma kadar canlıydı. Devir işlemine rağmen, bir tür Yaşam hayatta kaldı,

ve görüldüğü gibi organik öncüllerinden bazılarını bile korumuştur.

Konular

Bug Facers'ın birçok torunu

Böcek Yüzleştiriciler; tekrarlanan uzaylı istilaları geçmişinden dolayı ırksal olarak utangaç ve yabancı düşmanı olan, Yerçekimi saldırısıyla karşılaşan ilk tür oldu. Kaderleri ne kadar ironik görünse de, Böcek Yüzleştiriciler post-insanların en şanslısıydı. Diğer kuzenleri gibi yok edilmek yerine, Makine İmparatorluğu'ndaki tek organik varlıklar olarak hayatta kaldılar.

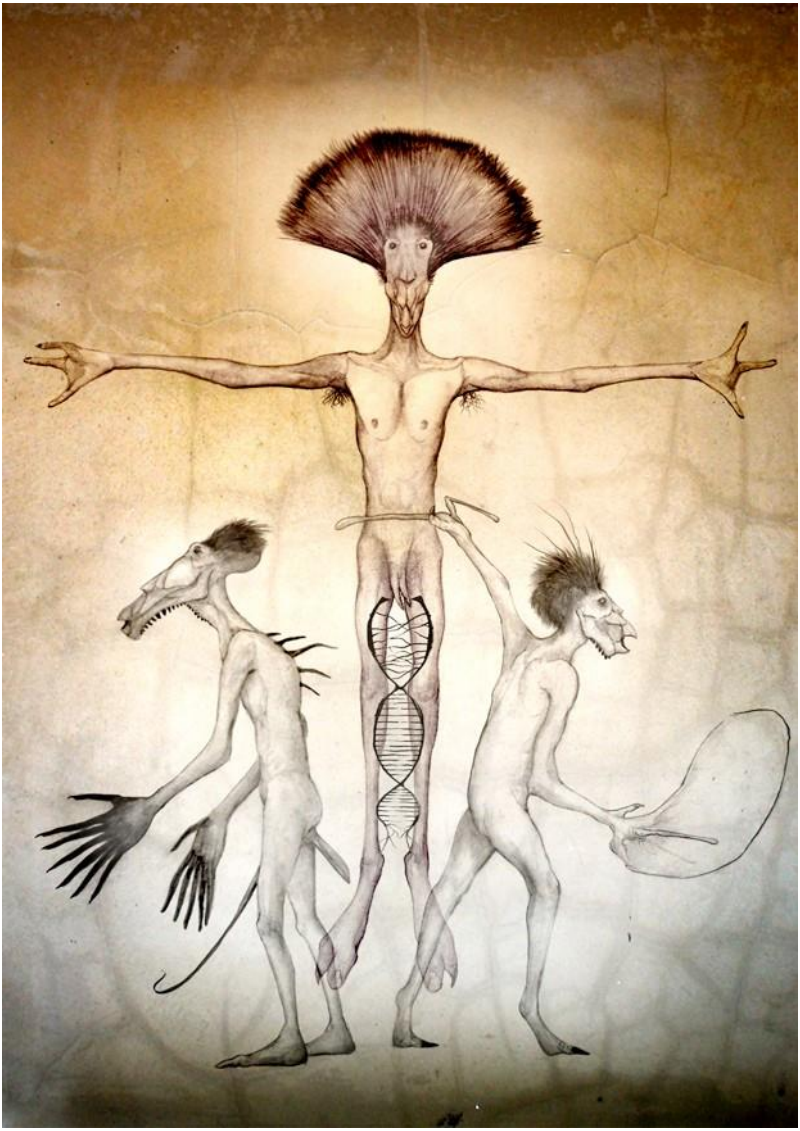
Bunların tutulmasının kesin nedenleri bugün bile bilinmiyor. Belki de Makineler o zamana kadar acımasız ilgisizliklerini mükemmelleştirmemişlerdi. Ya da belki de zavallı organiklere acıdılar ve onların bir varoluşun bodur bir parodisini sürdürmelerine izin verdiler.

Sebep ne olursa olsun, Bug Facers dayandı. Ancak artık orijinal atalarına pek benzemiyorlardı. Galaksiyi işleyen Qu'nun (ve daha sonra Tool Breeders'ın da) kayıp sanatı olan genetik mühendisliği, Makineler tarafından neredeyse aynı ölçüde ustalıkla yönetiliyordu. Gerçekten canlı olduklarını düşünmedikleri varlıkları çarpıtmaktan çekinmeden, Bug Facers DNA'sına eklemeler yaparak nesiller boyu gerçek iğrençlikler ürettiler. Bugünün bir kadını veya erkeği bir bilgisayarı yeniden birleştirmeye veya hatta çöpleri geri dönüştürmeye karşı herhangi bir endişe gösterir miydi? Muzaffer Gravital'in tutumu buydu.

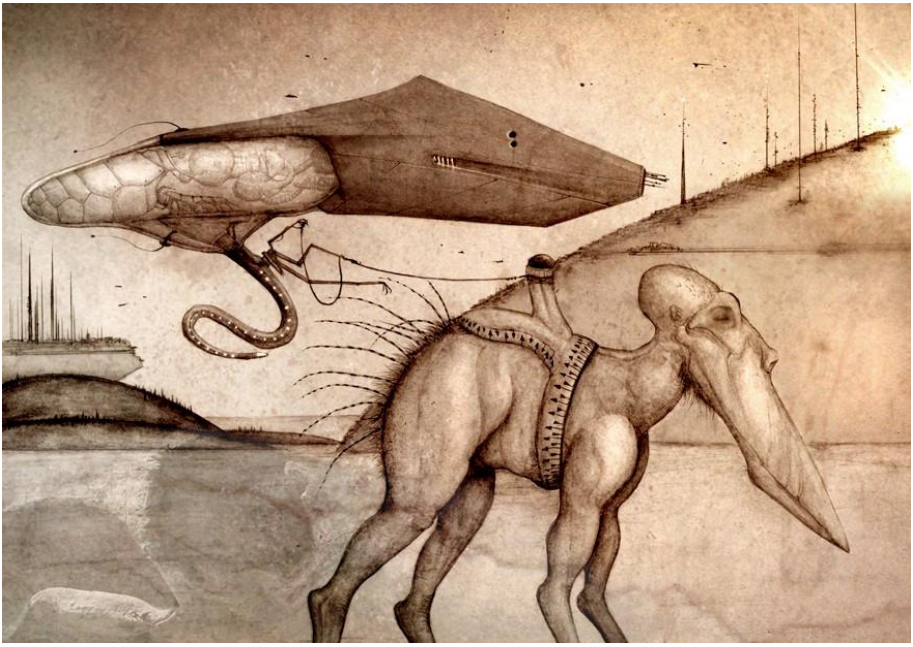
Böylece, çok sayıda Özne üretildi, öylesine çarpıtıldı ki, Qu'nun karışması bile nispeten çekingen görünüyordu. Çoğu hizmetçi, bakıcı ve el işçisi olarak kullanıldı. Bunlar şanslı biçimlerdi. Bazı alt-insanlar, yalnızca gaz değişimi ve atık filtreleme için yararlı olan hücre kültürleri düzeyine indirildi. Diğerleri tamamen yapay ekolojilere dönüştürüldü; yalnızca eğlence amaçlı barok simülasyonlar. Hala insani hırsları olan bazı makineler, bu uygulamayı yeni bir düzeye taşıdı ve

Canlı sanat eserleri ürettiler; sadece biyolojik anakronizmler olarak var olan, mahkûm, tekil yaratıklar.

İster bir araç, ister bir köle, isterse bir eğlence olsun, İnsanlık biyolojik mirasına ancak bu kadar sıkı tutunurken, Makine kuzenleri inanılmaz bir elli milyon yıl boyunca egemenliklerini sürdürdüler.

-Böcek Yüzücü arketipi, iki çarpık soyundan gelen tarafından çevrelenmiş. Solunda; çok sayıda farklı Makine dininden birinde kurbanlık olarak yetiştirilmiş, fallus taşıyan bir polidaktil. Sağında; belirli bir pop şarkısının melodilerini haykırırken değiştirilmiş parmaklarını bir davul seti gibi çalmak üzere tasarlanmış, tek seferlik bir sanat eseri.

Diğer Makineler

Galaksiyi kucaklayan gücüne rağmen Makine İmparatorluğunun homojen olmadığını hatırlayın. Her konuda, ezilen biyolojik Öznelerinin muamelesi de dahil olmak üzere, her zaman aynı fikirde olmayan düzinelerce farklı grup içeriyordu.

Bazı Makineler, çeşitli dini, sosyal ve felsefi doktrinleri içeren bir süreç boyunca, yaşamın evrenselliğini ve organik ve mekanik beşeri bilimlerin ortak kökenini kavramaya başladı. Başlangıçta bu tür bireyler inzivada yaşadılar veya inançlarını dünyadan sakladılar. Özgürce yaşayabilen, hareket edebilen ve düşünebilen Öznelerin soylarını gizlice tasarladılar. Birkaç unutulmaz örnekte mühendisler yaratımlarına aşık oldular ve şehitlikleri diğer Makinelere biraz farklı düşünmeleri için ilham verdi.

Sonunda, ideoloji günlük hayatta açıkça uygulanabilecek kadar ivme kazandı. Ancak, Hoşgörü mezhebi kısa sürede katı, pan-mekanik rakipleriyle anlaşmazlık yaşadı. İki grup arasındaki kaynayan hoşgörüsüzlük, bazı Hoşgörülü Makineler biyolojik yaşamın sınırsız gelişimi için birkaç dünyayı bir kenara koymak istediğinde sonunda serbest kaldı. Cehennem boşaldı ve galaksinin görünüşte kusursuz monoliti olan Makine İmparatorluğu ilk kısa, acımasız iç savaşını yaşadı.

Savaş kalıcı bir hasara yol açmadı, ancak bir gerçeği açıkça ortaya koydu. Galaksinin gördüğü en büyük varlık, sorunlardan uzak değildi.

Makinelerin Düşüşü

Spacers'ın Dönüşü

Uzun vadede, Makine İmparatorluğunun iç mücadeleleri sadece *belki* çöküşüne yol açmıştır. Ancak, İmparatorluk daha kısa, ancak çok daha büyük bir felaketle öldüğü için bu kadar uzun süre beklemeye gerek yoktu.

Uzun zamandır Makine ve Asteromorf İmparatorlukları birbirlerini gergin bir şekilde izliyorlardı. Asteromorflar çoğunlukla uzay gemilerine bağlı kaldıkları ve Makine İmparatorluğu gezegenleri işgal ettiği için henüz açık çatışmalara girmemişlerdi. Galaksinin neredeyse her yaşanabilir güneş sisteminde, boşlukta yaşayan organik varlıklar ile mükemmel karasal dünyalarda yaşayan makineler arasında aynı ters gerilim oluşmuştu.

Güç, iki rakip imparatorluk arasında eşit olarak dengelenmişti. Dahası, bu denge gezegenleri toplu halde yok edebilecek kadar güçlü güçleri içeriyordu. Her iki taraf da herhangi bir savaşın karşılıklı yok oluşla sonuçlanacağını biliyordu ve böyle bir çatışmayı ancak delilik başlatabilirdi.

Eh, iç savaş sonrası Makineler İmparatorluğu bir anlamda çıldırdı. Dikkatleri iç mücadelelerden uzaklaştırmak için rakip gruplarını birleştirecek yeni bir düşmana ihtiyacı vardı. Ne kadar da akılsızca, bu düşman Asteromorflar oldu.

Bunu izleyen katliamı tarif etmek gereksiz ve neredeyse imkansızdır. Çatışmalar birkaç yıl kadar sürdü.*milyon*Yıllar geçtikçe ve bunun sonucunda meydana gelen can kayıpları (hem mekanik hem de organik) başlangıçtaki Makine Soykırımı'nı önemsiz kıldı.

Kozmik toz dağıldığında, kazananlar kendilerini gösterdiler. Fatihler, elli milyon yıllık sürekli kendini mükemmelleştirmenin ardından tanınmayacak şekilde değişen Asteromorflardı. Aşırı derecede hipertrofik beyinleri her iki tarafta kanatlar gibi uzanıyordu ve parmaklardan türetilen uzuvları karmaşık bir yelken ve bacak seti oluşturmuştu. Üstün teknoloji ve sınırsız sabırla donatılmış bu yaratıklar

yaratıklar kendi türlerinden önemli sayıda insanı kaybetmelerine rağmen Makineleri neredeyse tamamen yok ettiler.

Çatışma aynı zamanda Asteromorfları uzun süredir ihmal ettikleri insan kuzenlerinin işlerine de itti. Göründüğü kadar imkansız olsa da, Makinelerin Tebaalarından bazıları bu çileden sağ çıkmıştı. Şimdi, Asteromorflar artık başka yere bakamazdı.

Makineler gittikten sonra, onların ardından temizlik yapmak Asteromorflara kalmıştı. Özneleri alıp genetik miraslarını kullanarak tüm gezegenleri doldurdular. İki milyon yıl daha süren bu yeniden yapılanma çağında, birçok Asteromorf dünya kurucusu gerçek Tanrılar olarak ortaya çıktı ve neredeyse sıfırdan meskun dünyalar yarattı. Bu arada Özneleri, savaştan zarar görmüş bir Galaksi'nin gerçek anlamda yeni Phoenix'inin mirasçıları oldular.

Savaş Sonrası Galaksisi

Kayıp dünyaları yenilerken, Asteromorph tanrıları aynı zamanda yarattıklarının sürekli güvenliğini sağlamak için önlemler aldılar. Makinelerin ani yükselişi, dikkatli bir şekilde düzenlenmediği takdirde, yıldızların zenginliğinin her zaman bir pangalaktik gaspçı ırkına ev sahipliği yapabileceğini göstermişti.

Dikkatli ama her zaman şeffaf olan Asteromorph'lar doğrudan müdahale etmek istemediler. Bunun yerine, galaksiyi düzenlemek için kendi türlerinin karasal versiyonlarını ürettiler. Narin, eterik parmaklarını örümcek uzuvlarına uyarladılar ve yerçekiminin zorluklarına yeniden uyum sağlamak için beyinlerini önemli ölçüde küçülttüler. Ortaya çıkan yan çizgi Asteromorph standartlarına göre bodurdu, ancak yine de kelimenin her anlamıyla yarı tanrılar üretti.

Genellikle Terrestrial Spacers veya sadece Terrestrials olarak bilinen bu varlıklar, birçok gezegende savaş sonrası medeniyetlerin gelişimini beslediler ve kontrol ettiler. Bakıcılar, peygamberler, krallar ve imparatorlar olarak hareket ettiler, ancak aynı zamanda duruma göre ölüm meleği olarak da hareket ettiler.

Elbette, çaba her zaman planlandığı kadar sorunsuz ilerlemiyordu. Yeni doğan ırklar çoğu zaman akıl hocalarına kulak vermeyi reddediyor ve hatta birkaç durumda onlara isyan ediyorlardı. Söylemeye gerek yok, bu suç her zaman hızlı bir yok oluşla cezalandırılıyordu. Dahası, Dünyalılar bile yozlaşmıştı. Rehberlik etmek yerine, birçok gezegendeki Dünyalılar sadece tanrı rolünü üstlendiler, tebaalarını utanmadan sömürmek için etraflarına uydurma dinler ördüler. Etik ya da üretken değildi, ancak bu yöntem yeni ırkları yetiştirmeye çalışmaktan daha fazla istikrarı garantiliyor gibiydi.

Bu şekilde veya başka bir şekilde, organik duyarlılık galaksideki hakimiyetini geri kazandı. Karasallar tarafından yönetilen, Tebaaların sayısız soyundan gelenler tarafından doldurulan ve nihayetinde her şeyi bilen Asteromorflar tarafından denetlenen Yeni İmparatorluk, galakside tüm seleflerinin toplamından daha büyük bir ilerleme ve daha uzun süreli bir sükunet elde etti.

- Çıplak bir Dünyalı, bu türün karakteristiği olan son derece farklı, ancak yine de tuhaf bir şekilde insan anatomisini gösterir. Bu özel Dünyalılar, ipucu olmayan tebaaları üzerinde dini bir hegemonya sürdürür; 'ilahi' miraslarını iddia etmek için ayrıntılı örtüler ve başlıklar giyerler.

Yeni Makineler

Zarafetlerini yitirmelerinden uzun süre sonra bile Makineler hala varoluşa tutunuyordu. Savaşın ilk sonrasında Asteromorflar, hepsini yok etmeyi planlamıştı ancak Makinelerin yok edilemeyecek kadar faydalı olduğunu keşfettiler. Milyonlarca yıl boyunca zihin ve makine arasındaki arayüzü o kadar mükemmelleştirmişlerdi ki en zorlu koşullarda bile yaşayabiliyor ve faaliyet gösterebiliyorlardı. Galaksiler arası güçlerinden mahrum bırakılan bu tür varlıklar, Yeni İmparatorluk'taki araştırma ve keşiflere paha biçilmez katkılarda bulunacaklardı.

Bütün bunlarda şiirsel bir adalet duygusu vardı. Bir zamanlar biyolojik yaşam formlarını kendi isteklerine göre çarpıtan Makineler, sonunda benzer bir kaderle karşı karşıya kaldılar. Başlangıçta, Asteromorflar kendi kendine yeten yerçekimi manipülasyon yeteneklerini tamamen ortadan kaldırdılar; onları ilk başta yenilmez kılan güç. Onlara sınırlı yaşam süreleri ve hafifçe uyuşmuş hayal güçleri verildi, böylece tarih kendini tekrar etmeyecekti. Ancak bu değişikliklerin bozucu doğası, genel bir gerileme anlamına gelmiyordu.

Atalarının aksine, Yeni Makineler kendilerini sürekli olarak yeniden şekillendirebilen nanoteknolojik gövdelerle donatılmıştı, bu da hayal edilebilecek her şekil ve boyutta gelebilecekleri ve sonra da hayal edilemeyecek bazı şekillerde ve boyutlarda gelebilecekleri anlamına geliyordu. Bir makine vatandaşı, uzay boşluğunda bir süre araştırma yaparak yaşayabilir ve daha sonra kuyrukluyıldız halesi, tropikal orman veya metan okyanusunda bir tatil için tamamen farklı bir vücut planına dönüşebilirdi. Ayrıca geçici hiper sürücüler ve ramjet motorları yetiştirerek yolculuğu kendisi de yapardı!

Nefes kesici çok yönlülüklerine rağmen, Makineler, Yeni İmparatorluğun aşağı vatandaşları olarak rollerini tamamen kabul etmelerine rağmen, asla bu kadar yaygın veya belirgin olmadılar. Akla gelebilecek en büyük savaşlar

tarih, organiklere mekanik komşularına karşı çok derin bir güvensizlik aşılamıştı ve Yeni Makineler her zaman bir miktar ayrımcılıkla muamele görüyordu. Babalarının günahları, tüm insan türlerinin en görkemlisini zincire vurmuştu.

Yeni İmparatorluğun bir makine vatandaşı. Hem son moda trendlerine hem de zanaatkar olarak yaptığı işe uyan göz kamaştırıcı bir çift dallanan kola sahip. Modayı takip eden makineler bu çağın bir okuyucusuna alışılmadık gelebilir, ancak bu varlıkların farklı bedenlerde olan insan zekaları olduğunu asla unutmayın.

İkinci Temas

Makine destekli keşif ve sömürgeleştirmenin ardışık dalgalarıyla Yeni İmparatorluk katlanarak büyüdü. Zenginlik ve ilerlemenin büyümesi o kadar büyüktü ki, tanımının bugün keşfedilmemiş kavramların kullanılmasını gerektirecekti. Bugünün bir adamıyla Yeni İmparatorluğun geliş ve gidişleri hakkında konuşmak, 20inci yüzyıl jeopolitiğinden avcı-toplayıcıya.

Bu muhteşem varlık etrafındaki evrene karşı kör değildi. Gözlerini, kulaklarını ve sensörlerini ayarladı ve çevredeki galaksilerin olaylarını araştırdı. New Galactics, çevredeki bulutsuların da yerli halkları olabileceğinden şüpheleniyordu ve bir yanlış anlaşılma veya çatışma yaşanmadan önce onlarla iletişime geçmek akıllıcaydı. Daha karanlık bir tarafta, bu gözlemler aynı zamanda potansiyel istilacılar için gözetleme görevi de gördü. O zaman bile Qu'nun hatırası unutulmamıştı.

Keşif sonunda yapıldı. Komşu galaksilerden biri, duyarlı bir organizasyonun şüphe götürmez işaretleri olan aktivite kalıpları gösteriyordu. Bazı düşünürler yeni bir medeniyetin keşfinden nefret ederken, diğerleri Qu'nun geri dönmesinden korkuyordu. Neyse ki, uzaylı bir türle bu ikinci karşılaşmanın barışçıl olduğu ortaya çıktı. Belki de her iki galaksinin zekaları sonunda kavga etmeden buluşacak kadar olgunlaşmıştı.

Diğer Galaksi, çeşitli türden güçler tarafından yönetilen, farklı varlıkların birbirine bağlı birlikleri tarafından yönetiliyordu.*Amfisefali*; her iki ucunda başları olan dev yılanlara benzeyen tuhaf yaratıklar, bunlardan biri dünyayla etkileşime girmek için kullanacakları ikincil, geri çekilebilir bir gövde taşıyordu. Görünüşe göre, tıpkı insanlık gibi, dönüşümlü bir dizi gerileme, evrimsel radyasyon ve kendi kendine empoze edilen genetik makyajlardan geçmişlerdi.

Tüm vahşi farklılıklarına rağmen Amphicephali'ler*Hoş geldin*. İlklerdi ama kesinlikle son olmayacaklardı.

Türünün tipik uzay gemilerine sahip bir Amphicephalus elçisi. Garip vücut planı, insanlığınki kadar karmaşık bir evrimsel tarihi ele veriyor.

Dünya Yeniden Keşfedildi

Bu çalışmanın amacı, galaksiler arası temasın ardından gelen sınırsız ilerlemeyi anlatmak değildir. Birbirine bağlı galaksilerin Qu ile nasıl yeniden karşılaştıklarını ve onları nasıl bastırdıklarını, güneşlerini yapay kabuklarla nasıl kucakladıklarını, yaşanabilir bölgelerini milyarlarca kat artırdıklarını, solucan delikleriyle yıldızlararası uzayı nasıl çaprazladıklarını ve seyahati geçmişte kalan bir şey haline getirdiklerini sonsuza kadar anlatarak devam edebiliriz. Sonuç olarak, bu varlıkların torunları Zaman'ın kendisini bile fethederek, gençleştirici teknolojiler aracılığıyla zihinlerinin varlığını süresiz olarak uzattılar.

Bir zamanlar bütün insanlar tanrıydı.

Fakat (sizin) bakış açınızdan, bu ilerleme çılgınlığında bir keşif gerçekten göze çarpıyordu. Uzayın evcilleştirilmesi ve yıldız kabuklarının inşası gibi devasa başarılarla karşılaştırıldığında, bu sadece bir

blip, uzun zamandır unutulmuş önemsiz şeylerin ifşası. Bu, Dünya'nın yeniden keşfiydi; insanlığın doğum yeri, her yerde bulunan Asteromorph'un, yıldızlara süzülen Makine'nin ve milyonlarca mütevazı yerleşik ırkın kökenlerini izleyebildiği yer.

Sessizce, unutulmuş tarihin kalıntılarını onyıllar boyunca tarayan tekil bir araştırmacı tarafından yapılmıştı. Milyonlarca yıllık savaşlar, istilalar ve yok oluşlar kanıtları iyice ve kapsamlı bir şekilde gömmüştü. Sonunda çürütülemez kanıtlara rastladığında, kutlayacak kimse yoktu. Bu daha sonra olacaktı.

-Dünyanın yeniden keşfedildiği zamana gelindiğinde insanlar atalarından önemli ölçüde uzaklaşmışlardı.

Keşif belli bir ilgi uyandırdı, ancak diğer çığır açıcı buluşlar kadar değil. Evrendeki insanların çoğu için atalarının doğum yeri sadece ilginç bir bilgi parçasıydı, tüm bağlarını kaybettikleri bir önemsiz bilgi parçasıydı.

Yine de bir gemi gönderildi ve törensiz bir şekilde karaya çıktı, çünkü şu an Dünya'da istihbarat kalmamıştı. Nüfusun ana merkezlerinden çok uzaktaydı, tamamen görmezden gelinmişti, durgunlaşmış ve vahşileşmişti. Ama yine de, Yuva'ydı.

Kaşifler dışarı çıktıklarında, insan ayakları 560 milyon yıllık bir aradan sonra bir kez daha eski Dünya'ya bastı. İnsanlık evine dönmüştü.

Tüm Yarınlar

Sözlerimi bir itirafla bitirmeliyim. İnsanlık, yeryüzündeki bebekliğinden galaksilere hakimiyetine kadar olan gelişimini anlattığım tür,*yok olmuş*Önceki sayfalarda gördüğünüz tüm varlıklar; alçakgönüllü Solucan'dan rüzgarla seyahat eden Yelkenli İnsanlara, megaloman Yerçekimlisinden en üst düzey Galaktik vatandaşlara kadar,*bir milyar yıl*öldü. Hikayeyi bir araya getirmeye yeni başlıyoruz. Okuduklarınız gerçeğe dair en iyi yaklaşımımızdı.

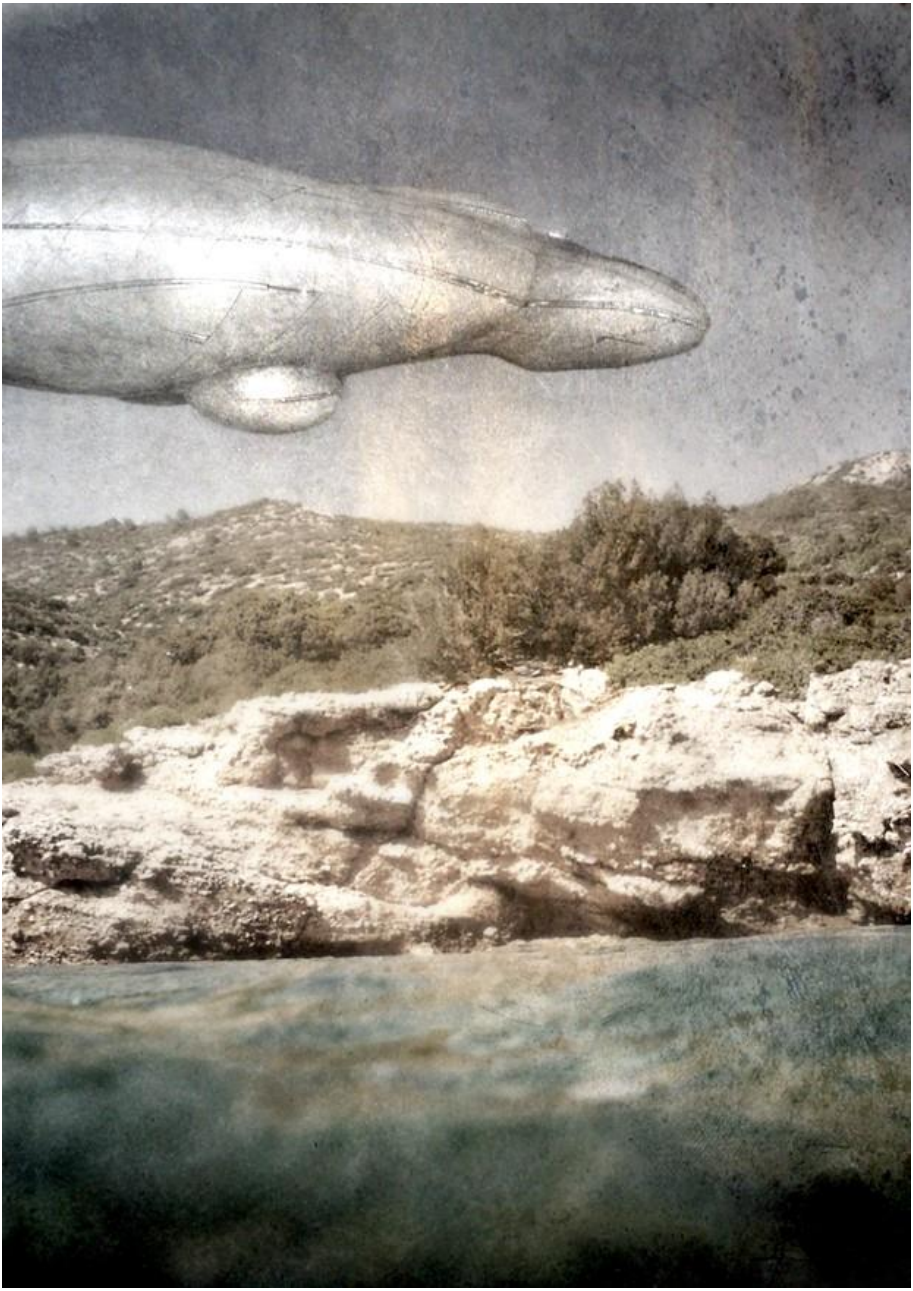
Neden ortadan kayboldular? Belki de bu, "çatışma"nın anlamını aşan, nihai, hayal edilemez bir yok etme savaşıydı. Belki de birleşik galaksilerin kademeli olarak dağılmasıydı ve her ırkın özel sonlarıyla yavaş yavaş yüzleşmesiydi. Ya da belki de, en çılgın teoriler, bunun başka bir varoluş düzlemine kitlesel bir göç olduğunu öne sürüyor. Bir yere, bir zamana doğru bir yolculuk*, bir şey*başka. Ama asıl mesele şu ki; dürüst olmak gerekirse bilmiyoruz.

Ancak nihayetinde İnsanlığın başına gelenler önemli değil. Diğer tüm hikayeler gibi bu da geçiciydi; gerçekten uzun ama nihayetinde geçiciydi. Tutarlı bir sonu yoktu ama yine de*ihtiyaç* İnsanlığın hikayesi asla nihai değildi

bin galaksinin hakimiyeti veya bilinmeyene gizemli çıkışı. İnsan olmanın özü bunlardan hiçbiri değildi. Bunun yerine, hala insan olan Makinelerin radyo konuşmalarında, tuhaf bir şekilde çarpık Böcek Yüzlülerin günlük yaşamlarında, kaygısız Hedonistlerin bitmeyen aşk şarkılarında, ilk gerçek Marslıların asi gösterilerinde ve bir bakıma, yaşamın ta kendisinde yatıyordu*Sen*şu anda önde.

Tarih boyunca birçok kişi bu en temel gerçeğin farkında değildi. Qu, ideal bir gelecek hayalleri içinde, karşılaştığı dünyaları çarpıttı. Daha sonra Gravital, çılgınca yeniden yaratma arzularıyla*geçmiş*, galaksinin tarihindeki en büyük katliamları yarattı. Şimdi bile, varlıkların sahte büyük anlatılarda kaybolması, var olmayan nihai amaçlar, idealler, doruk noktaları ve altın çağlar peşinde tamamen yönlendirilmiş hayatlar yaşaması mide bulandırıcı derecede kolaydır. Hikayelerinin mutlak amaçlara hizmet ettiğini körü körüne düşünerek, bu tür yaratıklar neredeyse her zaman etraflarındakilere değilse bile kendilerine zarar verirler.

Onlar gibi olanlar için; İnsanın hikayesine bakın ve aklınızı başınıza toplayın! Önemli olan varış noktası değil, yolculuktur ve ne yaptığınızdır*Bugün*yarını etkiler, tam tersi değil. Bugünü sev ve tüm yarınları yakala!

Yazar, bir milyar yıllık insan kafatasına sahip.

All Tomorrows, türümüzün yıldızlara yayıldığı, gizemli, düşmanca bir ırkla karşılaştığı ve binlerce dünyaya hayvan benzeri, insan sonrası varlıklar olarak dağıldığı sırada insanlığın hikayesini anlatıyor. 2021 yazında, All Tomorrows YouTube'da popüler bir video dramatizasyonu sayesinde "yeniden keşfedildi" ve o zamandan beri popülerliğinde bir artış yaşandı.

Animasyon derlemesini izleyinYouTube

V20240526-1